शब्बाथाचा झरा

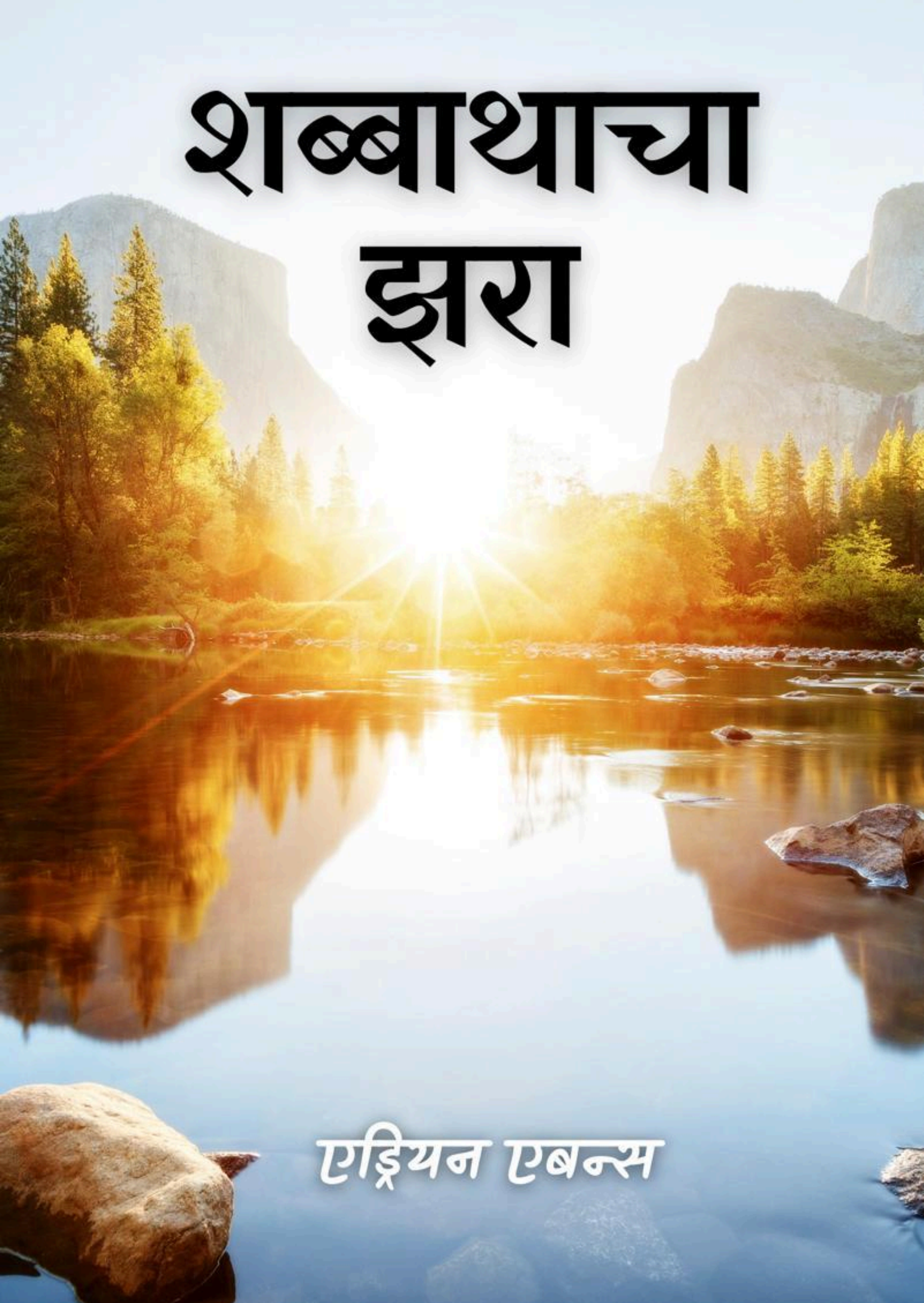

एड्रियन एबन्स

शब्बाथाचा झरा
एप्रिल २०१६ मध्ये लिखित, नोव्हेंबर २०२५ मध्ये अद्यतनित
कॉपीराइट © २०२५, एड्रियन एबन्स
Maranathamedia.com
लेखकाचा नैतिक हक्क सुरक्षित आहे.

हे पुस्तक आणि इतर सर्व Maranatha Media प्रकाशने आमच्या संकेतस्थळावर maranathamedia.com येथे उपलब्ध आहेत. अधिक प्रती मागवण्यासाठी कृपया येथे संपर्क करा:

हे पुस्तक
लिखित: एड्रियन एबन्स
संपादित व शुद्धलेखन: एड्रियन एबन्स
मुखपृष्ठ रचना: एड्रियन एबन्स
टाइपसेट: 10.5/14 Palatino Linotype

जोआन इसाक यांच्या प्रेमळ स्मरणार्थ त्या काही कठीण काळात इस्राएलमधील एका आईप्रमाणे होत्या. मी त्याबद्दल सदैव कृतज्ञ आहे. धर्मीच्या पुनरुत्थानात आम्ही तुम्हाला पुन्हा भेटू, अशी आमची आशा आहे.

ही पुस्तिका शब्बाथाचे एक पूर्णपणे नवे रूप मांडते एका झऱ्यामधून ओतल्या जाणाऱ्या पवित्र आत्म्याच्या देणगीप्रमाणे, जी आपल्याला या विशेष वेळांमध्ये दिली जाते. या झऱ्याच्या केंद्रस्थानी पित्याचे आपल्या पुत्रावरील प्रेम आहे. यामुळे आपल्यासमोर मेजवानींच्या प्रश्नाचे एक वेगळे चित्र उघडते या केवळ कायदेशीर मागण्या नसून, आत्म्याच्या व आशीर्वादांच्या त्या ऋतू आहेत जी देवाची मुले म्हणून आपल्याला ताजेतवाने करतात, आणि पिता आपल्यावर करीत असलेल्या अगापे प्रेमाची आठवण करून देतात.

विश्वास, आशा आणि प्रेमाने,
एड्रियन एबन्स

MARANATHA
MEDIA

November, 2025

पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी ह्यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई वोइलेट डिसोझा ह्यांनी मदत केली आहे.

अनुक्रमणिका

पित्याच्या आनंदाचे आशीर्वाद....4
पापामुळे पुत्रत्वाची हानी....7
बलिदानाशिवाय शब्बाथ नाही....10
नियमशास्त्रातील सुवार्ता....13
वाहणाऱ्या झऱ्यासारखे....17
ताजेतवाने होण्याचे ऋतू....19
आशीर्वादाचे मोठेपण....21
शब्बाथ अधिक पूर्णपणे....26
मध्यरात्रीची हाक....30
अंधकारातून बोलावलेले....33
ओळखीचे युद्‌ध....35
संपूर्ण जगाला सांगा....36
आशीर्वाद....38
एलीयाचे पुनरागमन आणि जीवनाचे महत्त्व....41
दैवी नमुना....43
शब्बाथाचा दैवी नमुना....46
शब्बाथाच्या नियुक्त वेळांवर आधारित संदेश....49

पित्याच्या आनंदाचे आशीर्वाद

“अखिल पृथ्वी परमेश्वराचे भय धरो; जगात राहणारे सर्व त्याचा धाक बाळगोत. कारण तो बोलला आणि अवघे झाले; त्याने आज्ञा केली आणि सर्वकाही स्थिर झाले.” स्तोत्र ३३:८–९

जिवंत देवाच्या पुत्राला महान शिल्पकाराला या जगाला बोलून अस्तित्वात आणताना पाहण्याचे भाग्य ज्या देवदूतांना लाभले असेल, ते अनुभव किती आश्चर्यकारक आणि अद्‌भुत असतील!

“आणि ज्याने [येशू ख्रिस्ताद्‌वारे] सर्वकाही निर्माण केले त्या देवाच्या ठायी युगादिकालापासून गुप्त राहिलेल्या रहस्याची व्यवस्था काय, हे सर्वांना प्रकाशित करून दाखवावे;” इफिसकर ३:९

“प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता. सर्वकाही त्याच्या द्‌वारे झाले आणि जे काही झाले ते त्याच्यावाचून झाले नाही.” योहान १:१–३

येशू हा देवाचे वचन होता देवाचा विचार ऐकू येईल असा बनलेला. “तो मनुष्यांना आणि देवदूतांना देवाचे प्रगटीकरण करणार होता. तो देवाचे वचन होता, देवाचा विचार ऐकू येणारा असा.” (युगायुगाची आशा), पान १९

देवपुत्र हा देवाचे वचन आहे देवाचा विचार ऐकू येणारा असा. पित्याची संपूर्ण निर्मितीची शक्ती जगाला बोलून अस्तित्वात आणण्यासाठी त्याच्या पुत्राला दिली गेली.

विश्वाचा सर्वोच्च अधिपती आपल्या उपकाराच्या कार्यात एकटा नव्हता. त्याच्याकडे एक सहकारी एक सहकर्मी होता जो त्याच्या उद्‌देशांचा आदर करीत असे, आणि जो सृष्टीला आनंद देण्याच्या त्याच्या आनंदात सहभागी होऊ शकेल. “प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता” योहान १:१–२ ख्रिस्त, शब्द देवाचा एकुलता एक जन्मलेला पुत्र हा सनातन पित्याशी एक होता: स्वभावात, गुणवैशिष्ट्यात, उद्‌देशात आणि हा एकमेव अस्तित्व होता जो देवाच्या सर्व सल्लामसलती आणि उद्‌दिष्टांमध्ये संपूर्णपणे सहभागी होऊ शकत

होता. (Patriarchs and Prophets),(कुलपिता आणि संदेष्टे) पान ३४

जसा ख्रिस्त आपल्या पित्याचे शब्द बोलत होता, तसे हे जग निर्माण होत होते. गवत, झाडे आणि फुले बोललेल्या वचनाद्वारे भूमीतून उगवत होती, आणि ते पाहून पिता आपल्या पुत्राकडे वळून म्हणत असे, "हे चांगले आहे, पुत्रा."

"जलांनी त्याची आज्ञा उल्लंघू नये म्हणून जेव्हा त्याने समुद्राला मर्यादा घालून दिली; जेव्हा त्याने पृथ्वीचे पाये रेखले; तेव्हा मी त्याच्याजवळ कुशल कारागीर होते; मी त्याला नित्य आनंददायी होते; त्याच्यासमोर मी सर्वदा हर्ष पावत असे;" नीतिसूत्रे ८:२९–३०

निर्मितीच्या त्या प्रत्येक दिवशी देवपुत्राला आपल्या पित्याचा त्याच्यामध्ये असलेला आनंद जाणवत होता. सृष्टीच्या प्रक्रियेदरम्यान देवपुत्र आपल्या पित्याच्या आशीर्वादात आनंदित होत होता. प्रत्येक दिवस जसजसा पुढे जात होता, तसतसे पित्या-पुत्राचे आनंद आणि हर्ष अधिकाधिक वाढत होते. जेव्हा त्यांनी आदाम आणि हव्वाला त्यांच्या आजूबाजूच्या अद्भुत सृष्टीकडे विस्मयाने पाहताना पाहिले, तेव्हा पिता आणि पुत्र दोघांनाही आपल्या उदार भेटीबद्दल अत्यानंद झाला.

ते त्यांच्या अगापे प्रेमात एकत्र आनंदित झाले. मग शेवटी शब्बाथ आला. पिता निर्माणकार्याकडे पाहत असताना डोंगर, दऱ्या, नद्या, आणि पृथ्वीवर फिरणाऱ्या सर्व सजीवांकडे पाहताना त्याने आनंदाने आपल्या पुत्राला सांगितले:

"तू माझा प्रिय पुत्र आहेस, आणि तुझ्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे."

या दिवशी देवपुत्र आपल्या पित्याने आशीर्वादित झाला. सर्वोच्च परमेश्वराचा पवित्र आत्मा त्याच्यावर विसावला, आणि पुत्र ताजातवाना झाला.

"...सहा दिवसांत आकाश व पृथ्वी निर्माण करून सातव्या दिवशी विसावा घेतला आणि त्याचा श्रमपरिहार झाला." निर्गम ३१:१७

"श्रमपरिहार झाला किंवा ताजातवाना झाला" या हिब्रू शब्दाचा अर्थ म्हणजे श्वास फुंकणे. पुत्रावर पित्याने फुंकलेला हा श्वास म्हणजेच पित्याचा आपल्या पुत्रामध्ये असलेला आनंद. पुत्रानेही आपल्याला दिलेल्या सर्व गोष्टींसाठी आपल्या पित्याची उपासना आणि आदराने प्रत्युत्तर दिले.

"...पित्याचे जीवन सर्वांकडे वाहते; पुत्राद्वारे ते पुन्हा स्तुती आणि आनंदी सेवेतून, प्रेमाच्या भरतीसारखे, सर्वांचा महान स्त्रोत असलेल्या देवाकडे परत जाते." युगायुगाची आशा (Desire of Ages), पान २१

देवाने सातवा दिवस आशीर्वाद देऊन पवित्र केला; कारण सृष्टी निर्माण करण्याचे काम संपवून त्याने त्या दिवशी विसावा घेतला. उत्पत्ती २:३

देवाने शब्बाथामध्ये ठेवलेला आणि प्रत्येक आठवड्यात स्मरण केला जाणारा आशीर्वाद म्हणजे पित्याच्या आनंदामध्ये देवपुत्राने अनुभवलेला तो ताजातवाना करणारा स्पर्श. प्रत्येक सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाला देवपिता आपल्या पुत्रावर श्वास फुंकतो त्या आनंदाच्या स्मृतीस्वरूप, जी निर्मिती पूर्ण झाल्यावर त्याने आपल्या पुत्राविषयी अनुभवली होती. आणि जे ख्रिस्तामध्ये आहेत ते या आशीर्वादाचे भागीदार होतात. आपण हा आशीर्वाद ख्रिस्त येशूद्वारे वारसा म्हणून मिळवतो.

"आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा देव व पिता धन्यवादित असो. त्याने स्वर्गातील सर्व आध्यात्मिक आशीर्वाद देऊन आपल्याला ख्रिस्तामध्ये आशीर्वादित केले आहे; त्याचप्रमाणे आपण त्याच्या समक्षतेत पवित्र व निर्दोष असावे, म्हणून त्याने जगाच्या स्थापनेपूर्वी आपल्याला ख्रिस्ताच्या ठायी निवडून घेतले. त्याने आपल्या मनाच्या सत्संकल्पाप्रमाणे आपल्याला येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे स्वतःचे दत्तक होण्याकरता प्रेमाने पूर्वीच नेमले होते." इफिसकर १:३–५

ख्रिस्तामध्ये आपण मिळवू शकणारा सर्वात महान आध्यात्मिक आशीर्वाद म्हणजे आपण पित्याच्या प्रेमात आहोत हे जाणणे. विश्वासाने आपण पाहतो की पिता आपल्या पुत्राला प्रेमाने कवटाळतो, पितृसुलभ स्नेहाने त्याला आलिंगन आणि चुंबन देतो आणि त्याला सांगतो: "तू माझा पुत्र आहेस, आणि तुझ्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे!"

अशा शब्दांनी आशीर्वादित झाल्यावर देवपुत्राला त्यापलीकडे पूर्ण आणि परिपूर्ण विश्रांतीशिवाय आणखी काय अनुभवता येणार? तुम्हालाही व्यतिरिक्त काही हवे आहे काय पित्याच्या कुशीत असणे आणि पूर्ण खात्रीने जाणणे की आपण त्याच्या प्रेमात आहोत, आणि त्याच्या आनंदाचे कारण आहोत?

हीच ती परिपूर्णता आहे ते “पूर्ण केलेले कार्य” ज्यामध्ये सुवार्ता आपल्याला आणते.

कारण त्यांच्यासारखी आपल्यालाही सुवार्ता सांगण्यात आली आहे, परंतु ऐकलेले वचन त्यांना लाभदायक झाले नाही; कारण त्याचा ऐकणाऱ्यांमध्ये विश्वासाबरोबर संयोग झाला नाही. त्याची ‘कृत्ये’ जगाच्या स्थापनेपासून समाप्त झाली. तथापि, “त्याप्रमाणे मी रागाने शपथ वाहून म्हणालो, ‘हे माझ्या विसाव्यात निश्चित येणार नाहीत;”’ असे ज्या ‘विसाव्याविषयी,’ त्याने सांगितलेले आहे त्यात, ज्या आपण विश्वास ठेवला आहे ते ‘आपण प्रवेश करत आहोत.’ कारण सातव्या दिवसाविषयी एका ठिकाणी त्याने असे म्हटले आहे की, “सातव्या दिवशी देवाने आपल्या सर्व कृत्यांपासून विसावा घेतला.” इब्री ४:२-४

निर्मितीचे कार्य आणि उद्धाराचे कार्य हे एकच आहेत. या दोन्हींचा उद्देश म्हणजे तुम्हाला पित्याच्या कुशीत आणणे, त्याच्या आलिंगनात विश्रांती देणे, आणि त्याच्यामध्ये संपूर्ण आनंद अनुभवू देणे. ही अनुभूती प्रभू येशू ख्रिस्ताद्वारे आपल्यापैकी प्रत्येकासाठी उघडली गेली आहे. आणि जेव्हा प्रत्येक सातवा दिवस आपल्याकडे येतो, तेव्हा आपण त्या. त्याच विश्रांतीत प्रवेश करू शकतो ज्या विश्रांतीचा अनुभव ख्रिस्ताने जगाच्या पायाभरणीपासून घेतला आहे. प्रत्येक शब्बाथदिवशी आपण पित्याचा आपल्याविषयीचा आनंद त्याच्या पुत्राद्वारे अधिक गडद आणि समृद्ध विश्वासाच्या अनुभवातून चाखू शकतो.

आणि यर्दन नदीवर येशूला सांगितलेला तो शब्द “हा माझा प्रिय पुत्र आहे, आणि ह्याच्याविषयी मी फार संतुष्ट आहे” हा मानवजातीला आलिंगन देणारा शब्द आहे. देवाने येशूशी आपला प्रतिनिधी म्हणून बोलले. आपली सर्व पापे आणि दुर्बलता असूनही, आपण तुच्छ म्हणून फेकून दिले जात नाही. “त्याने आपल्याला आपल्या प्रियजनामध्ये स्वीकारले आहे.” इफिसकर १:६ ख्रिस्तावर विसावलेली महिमा ही देवाचे आपल्या विषयी असलेले प्रेम सिद्ध करणारी प्रतिज्ञा आहे. युगायुगाची आशा, पान ११३

हीच ती आशीर्वादाची संपत्ती जी शब्बाथामध्ये अंतर्भूत आहे ख्रिस्ताद्वारे आपल्यामध्ये आणि आपल्या पित्यामध्ये असलेल्या प्रेमबंधनांचे ताजेतवाने करणे व नूतनीकरण करणे. प्रत्येक शब्बाथ आपल्या आत्म्यावर पित्याचे नाव अधिक खोलवर कोरतो त्याच्या मुखातून निघणाऱ्या श्वासाद्वारे. देवाची मुले म्हणून शब्बाथदिवस किती अनमोल आहे! अहो, माझ्या महान उद्धारकर्त्याच्या

स्तुतीसाठी हजारो जिभा असत्या तर किती बरे झाले असते! कारण त्याच्यामध्येच मी माझ्या पित्याच्या आनंदाशी जोडला गेलो आहे; आणि मी प्रियकरामध्ये स्वीकारलेला आहे.

पापामुळे पुत्रत्त्वाची हानी

हीच अवस्था आदामची होती, त्याच्या पतनापूर्वी. तो देवपुत्राद्वारे पित्याच्या प्रेमाच्या खात्रीमध्ये राहात होता जोपर्यंत नाश करणारा त्यांच्या मध्ये आला नाही. सैतानाने देवपुत्रापुढे स्वतःला नमवण्यास नकार दिला, आणि असे करताना त्याने स्वतःला पित्याच्या आनंदापासून बाहेर काढले. पित्याच्या आनंदाचा आत्मा फक्त त्याच्या पुत्राद्वारे वाहतो. जर आपल्याला पित्याचे आशीर्वाद आणि त्याचा आनंद हवा असेल, तर आपण ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्या त्या झऱ्यामधून पिणे आवश्यक आहे. सैतान जेव्हा ख्रिस्तापासून वळाला तेव्हा त्याने देवाचा पुत्र म्हणून असलेली आपली ओळखही गमावली. पुत्र व्हायचे असेल तर आपल्याला पुत्राकडे पाहणे आवश्यक आहे कारण आपण ज्याकडे पाहतो, त्याच्यासारखे आपण बनतो. सैतानाने देवाप्रती असलेले आपले पुत्रत्त्व नाकारले आणि पित्याची शिक्कामोर्तब ओळख आपल्या मनातून पुसू लागला आणि तिच्या जागी एक असे रहस्य ठेवले की ज्या द्वारे तो स्वतःचीच उपासना करू शकेल.

देवपुत्राच्या श्रेष्ठत्वाला आव्हान देणे यामुळे निर्माणकर्त्याच्या शहाणपणावर आणि प्रेमावर प्रश्न उपस्थित करणे हेच या देवदूताच्या उद्दिष्टाचे केंद्र झाले. या हेतूसाठी त्याने आपल्या त्या प्रभावी बुद्धीच्या शक्तीचा उपयोग करायला सुरुवात केली जी ख्रिस्तानंतर देवाच्या सैन्यात सर्वोच्च मानली जात असे. पण ज्याने आपल्या सर्व सृष्टीच्या इच्छेला स्वतंत्र ठेवले होते, त्याने कोणालाच त्या फसव्या युक्तिवादांच्या आहारी जाऊ दिले नाही, ज्याद्वारे बंडखोरी स्वतःला योग्य ठरवण्याचा प्रयत्न करीत होती. (Patriarchs and Prophets),(कुलपिता आणि संदेष्टे पान ३६)

जर लूसिफर देवपुत्राच्या आधीनतेत राहिला असता, तर तो ख्रिस्ताद्वारे पित्याचे ते आनंददायी झरे चाखत राहू शकला असता; तो पुत्राच्या आत्म्याद्वारे एक पुत्र म्हणून कायम राहू शकला असता. दुःखाची गोष्ट अशी की त्याने हे नाकारले, आणि आपल्या स्थानापासून दूर जाताच तो निरुपयोगीपणाचा अंधकारात कोसळला.

“सैतान स्वतःच्या नव्या अवस्थेकडे पाहून चकित झाला. त्याचे सुख नाहीसे झाले होते. त्याच्यासोबत एके काळी अत्यानंदाने भरलेले देवदूत जे आता त्याच्यासह स्वर्गातून बाहेर फेकले गेले होते त्यांच्याकडे पाहून त्याचे हृदय खिन्न झाले. त्यांच्या पतनापूर्वी त्यांच्या परिपूर्ण आनंदावर असंतोषाची एकही छाया पडली नव्हती. पण आता सर्वकाही बदललेले दिसत होते. ज्यांच्या मुखांवर त्यांच्या निर्माणकर्त्याचे प्रतिबिंब दिसत होते, त्या सर्व चेहऱ्यांवर आता अंधार आणि निराशा होती. त्यांच्यात फूट, मतभेद, आणि कटु दोषारोप सुरू झाले होते.” स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी, खंड १, पान २८

“स्वर्गातील मधुर प्रकाश हरवल्यानंतर जी दीन अवस्था त्याने अनुभवली, अपराधबुद्धीची वेदना, आणि स्वतःच्या अपेक्षा पूर्ण न झाल्यामुळे निर्माण झालेली निराशा हीच त्याच्या दुःखाची कारणे ठरली.” स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी, खंड १, पान ३०

सैतानातील हा अंधकार आणि निराशा आदाम आणि हव्वामध्येही आली, जेव्हा त्यांनी त्या फळाचा स्वाद घेतला ज्याबद्दल त्यांना न खाण्याची आज्ञा दिली होती. ही अंधारलेली निरुपयोगीपणा त्यांची ओळख हरवल्यामुळे आली. ती हरवली कारण त्यांनी पित्याचा आपल्या पुत्रावर विसावलेला आनंद सोडून दिला. हे होते स्वतःच्या हाताने घडवून आणलेल्या अनाथपणाचे दुःख. आणि हेच नुकसान आणि दुःख आजही अस्तित्वात आहे.

“जो कोणी पुत्राला नाकारतो त्याला पिता लाभला नाही; जो पुत्राला स्वीकारतो त्याला पिता लाभला आहे.” १ योहान २:२३

जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला स्वतःची किंमत अल्प किंवा शून्य वाटते, तेव्हा त्यातून आत्मविनाशकारी निरुपयोगीपणा प्रकट होणे कठीण नाही. पाप म्हणजे त्या विश्वासाचे प्रकटीकरण की ज्याने आपल्याला जीवन दिले त्याच्यासाठी आपण मोलाचे नाही. अशीच भावना सर्पाने एदेन बागेमध्ये पेरली.

“कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.” उत्पत्ति ३:५

सैतानाने सुचवले की देव आदाम आणि हव्वापासून काहीतरी मौल्यवान लपवत आहे जे त्यांच्यासाठी आशीर्वाद ठरले असते. असा विचार त्यांना या निष्कर्षापर्यंत घेऊन

गेला की देव खरोखरच त्यांना प्रेम करीत नाही. देव आपल्यावर खरोखर प्रेम करीत नाही, हा विचार पापाला जन्म देतो. “आणि पाप जेव्हा वाढून परिपूर्ण होते, तेव्हा मृत्यू निर्माण करते.” याकोब १:१५

म्हणून पापाचा उपाय म्हणजे देवाचे आपल्या विषयी असलेले प्रेम आपल्या पित्याच्या आनंदित प्रेमाचे प्रगटीकरण आपल्याला दाखविणे. हे प्रेम पूर्णत्वाने प्रकट झाले होते एदेन बागेच्या पहिल्या शब्बाथ दिवशी पित्याने आपल्या पुत्राविषयी व्यक्त केलेल्या त्या आनंदामध्ये. म्हणून शब्बाथ हा तो माध्यम आहे ज्याद्वारे पित्याचा आनंदित आत्मा आपले मन पुन्हा जागृत करतो, आणि आपल्याविषयी असलेल्या त्याच्या खऱ्या, नि:स्वार्थी काळजीची आठवण करून देतो. याच दिवशी आपण ख्रिस्तामार्फत पित्याचा श्वास प्राप्त करतो, आणि आपले मन पित्याच्या प्रेमाच्या जाणिवेत पवित्र केले जाते.

आपण पित्याचा परिपूर्ण आशीर्वाद फक्त ख्रिस्ताद्वारेच प्राप्त करू शकतो. आणि कारण ख्रिस्ताचे प्रभुत्व शब्बाथामध्येच प्रकट झाले आहे, त्यामुळे आपण पित्याचा पूर्ण आणि संपूर्ण आशीर्वाद फक्त शब्बाथाद्वारे मिळवू शकतो. म्हणूनच शब्बाथ हा आपल्या देवाचा पवित्र करणारा चिन्ह, किंवा चमत्कार आहे.

“आणखी त्यांच्यामध्ये व माझ्यामध्ये चिन्ह होण्यास मी त्यांना आपले शब्बाथही दिले; ते अशासाठी की मी परमेश्वराने त्यांना पवित्र केले हे त्यांना समजावे.” यहेज्केल २०:१२

आमच्या पुत्रत्वाचा आणि कन्यात्वाचा मुद्दा हा ख्रिस्त आणि सैतान यांच्या मधील संघर्षाचा मुख्य मुद्दा आहे. सैतानाने हे स्पष्टपणे प्रकट केले, जेव्हा त्याने ख्रिस्ताला म्हटले:

“तेव्हा परीक्षक त्याच्याजवळ येऊन म्हणाला, “तू देवाचा पुत्र आहेस तर ह्या धोंड्यांच्या भाकरी व्हाव्यात अशी आज्ञा कर.” मत्तय ४:३

सैतानाने ख्रिस्ताच्या पुत्रत्त्वावर प्रश्न उपस्थित केला विशेषतः ते कसे सिद्ध होते यावर. पित्याने ख्रिस्ताला ४० दिवस पूर्वीच सांगितले होते की तो त्याचा प्रिय पुत्र आहे. आता प्रश्न होता: ख्रिस्त पित्याच्या वचनावर विश्वास ठेवणार काय? की आपल्या सामर्थ्याने ते सिद्ध करण्याचा प्रयत्न करणार? ख्रिस्ताने पित्याच्या

वचनात विश्रांती घेतली आणि विश्वासाने मान्य केले की देव खरोखरच त्याचा पिता आहे. जर त्याने स्वतःला पुत्र सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केला असता, तर त्याचा अर्थ झाला असता की तो देवाच्या वचनावर विश्वास ठेवत नाही.

जसा देवपुत्राने निर्मितीच्या पहिल्या शब्बाथदिवशी आपल्या पित्याच्या आशीर्वादाचे शिक्कामोर्तब प्राप्त केले, तसेच आपणही शब्बाथद्वारे देवाची पुत्र आणि कन्या म्हणून पूर्णपणे पुनर्स्थापित आणि शिक्कामोर्तब केले जातो. म्हणूनच शब्बाथ हे अंतिम संकटामध्ये महान परीक्षेचे केंद्रबिंदू ठरेल.

बलिदानाशिवाय शब्बाथ नाही

दर आठवड्याला शब्बाथ दिवशी येऊन पित्याचा आशीर्वाद घेणे, आणि पित्याच्या आपल्या मुलांवरील आनंदाची पुनर्स्थापना सुरू करणे हे आदाम आणि त्याच्या संततीसाठी किती सोपे झाले असते, नाही काय? पण हे शक्य नव्हते. कारण सैतानाने जेव्हा देवाप्रतीचे आपले पुत्रत्त्व सोडले, तेव्हा त्याने ख्रिस्तामध्ये असलेल्या पुत्रत्त्वाच्या आत्म्यालाही नाकारले. प्रत्यक्षात सैतानाने सुरुवातीपासूनच देवपुत्राला नष्ट करायची इच्छा बाळगली होती:

तुम्ही आपला बाप सैतान ह्यापासून झाला आहात आणि तुमच्या बापाच्या वासनांप्रमाणे करू इच्छिता. तो प्रारंभापासून मनुष्यघातक होता आणि तो सत्यात टिकला नाही; कारण त्याच्यामध्ये सत्य नाही. तो खोटे बोलतो तेव्हा तो स्वतःचे बोलतो; कारण तो लबाड व लबाडीचा बाप आहे. योहान ८:४४

आदाम जेव्हा सैतानाच्या अधीन गेला, तेव्हा त्याच्यावर अनाथपणाच्या आत्म्याने ताबा मिळवला एक असा आत्मा, जो ख्रिस्ताचा द्वेष करतो, आणि पुत्र म्हणून तो नम्र राहण्याऐवजी, स्वतःला त्याच्या बरोबरीचे मान्य करून घेण्याची इच्छा करतो. जसे सैतानाने सुरुवातीपासूनच म्हटले:

मी मेघांवर आरोहण करीन, मी परात्परासमान होईन; यशया १४:१४

आपण आपल्या हृदयाचे नैसर्गिक स्वरूप देवपुत्राशी विरोधात (युद्धात) आहे, हे मान्य करायला नकार दिला तर पित्याचा आनंद आपण प्राप्तच करू शकत नाही.

देव आपल्यावर प्रेम करतो, हे सत्य आहे; पण आपण त्याचे प्रेम स्वीकारूच शकत नाही जोपर्यंत आपण पुन्हा पुत्रत्त्वामध्ये परतत नाही. म्हणून शब्बाथाच्या विश्रांतीत प्रवेश करायचा असेल, तर प्रथम आपल्याला हे मान्य करावे लागेल की स्वभावतः आपण देवपुत्राच्या मृत्यूसाठी जबाबदार आहोत. पहिले व्हायची इच्छा, इतरांपेक्षा अधिक श्रेष्ठ असल्याचे सिद्ध करण्याची धडपड, स्वतःची क्षमता आणि शक्ती दाखवून स्वतःला महत्त्व देण्याचा प्रयत्न हे सर्व काही अखेरीस देवपुत्राचा नाश करण्याच्या प्रवृत्तीशीच जोडलेले आहे. म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो:

परमेश्वर म्हणतो, “ज्ञान्याने आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगू नये; बलवानाने आपल्या बळाचा व श्रीमंताने आपल्या श्रीमंतीचा अभिमान बाळगू नये; बाळगायचा असला तर, मी दया करणारा व पृथ्वीवर प्रेमदया, न्याय आणि नीतिमत्ता चालवणारा परमेश्वर आहे, ह्याची त्याला जाणीव आहे, ओळख आहे, ह्याविषयी बाळगावा; ह्यात मला संतोष आहे, असे परमेश्वर म्हणतो.” यिर्मया ९:२३–२४

आपल्या स्वतःच्या शहाणपणात, पराक्रमात किंवा संपत्तीमध्ये अभिमान करणे म्हणजे पित्याला ओळखण्यात अभिमान न करणे. हे म्हणजे असे न मानणे की सर्व काही त्याच्याकडूनच येते. देवपुत्र मात्र सतत त्या स्थितीत राहतो ज्यात तो मान्य करतो की त्याच्याकडे जे काही आहे ते संपूर्णपणे पित्यापासून आहे.

ह्यावरून येशूने त्यांना उत्तर दिले : मी तुम्हांला खचीत खचीत सांगतो, पुत्र पित्याला जे काही करताना पाहतो त्यावाचून त्याला स्वतः होऊन काहीही करता येत नाही; कारण जे काही तो करतो ते पुत्रही तसेच करतो. योहान ५:१९

कारण ज्याला देवाने पाठवले तो देवाची वचने बोलतो; कारण देव तो आत्मा मोजूनमापून देत नाही. पिता पुत्रावर प्रीती करतो आणि त्याने सर्वकाही त्याच्या हाती दिले आहे. योहान ३:३४–३५

म्हणून पित्याचा आनंद आपल्या आत प्राप्त करणे अशक्य आहे जर आपण त्याच्याकडे त्याच्या पुत्राच्या आत्म्याने आलो नाही तर. हे करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे हे मान्य करणे की आपल्या स्वभावात आपण देवपुत्राविरुद्ध युद्ध केले आहे; आणि आपली वृत्ती व वर्तन असे आहे की संधी मिळाली असती, तर आपणही पुत्राचा वध केला असता.

आपण ही कबुली कशा प्रकारे देतो? ख्रिस्ताने आपल्या ठायी स्वीकारलेल्या मृत्यूची अंगीकारणी करून. जेव्हा आपण मान्य करतो की तो आपल्या अपराधांसाठी जखमी झाला, आणि आपल्या पापांसाठी चिरडला गेला, तेव्हा पित्याच्या मंदिराचे दरवाजे आपल्यासाठी उघडतात त्याचा आशीर्वाद घेण्यासाठी. प्रत्येक स्वार्थी इच्छा देवपुत्राला जखमी आणि यातनाग्रस्त करते. आपण केवळ एवढेच मानून चालू शकत नाही की येशूने २००० वर्षांपूर्वी आपल्यासाठी दुःख सोसले. कारण “आजही” तो आपल्याला म्हणतो, “जर तुम्ही त्याचा आवाज ऐकलात, तर तुमची मने कठोर बनवू नका.” (स्तोत्र ९५:७–८; इब्री ३:७–८) आजही तो जखमी होतो, आजही तो आपल्या स्वार्थामुळे यातना भोगतो, आजही तो मनुष्यांकडून तुच्छ मानला आणि नाकारला जातो आहे. जेव्हा आपले डोळे या सत्याकडे उघडतात, तेव्हाच आणि फक्त तेव्हाच आपण खऱ्या शब्बाथाच्या अनुभवात प्रवेश करू शकतो.

महत्त्वाचा मुद्दा असा आहे की ख्रिस्ताचे बलिदान स्वीकारल्याशिवाय शब्बाथाची विश्रांती प्राप्त करणे अशक्य आहे. जो मनुष्य एकीकडे ख्रिस्तामध्ये विश्रांती घ्यायचा प्रयत्न करतो आणि त्याचवेळी त्याला पुन्हा क्रूसावर चढवितो आणि त्याला उघडपणे लज्जास्पद ठरवितो, तो कधीही विश्रांती शोधू शकत नाही. (इब्री ६:६) म्हणूनच आपण परमेश्वरासमोर रिकाम्या हाताने हजर होऊ शकत नाही. (निर्गम २३:१५) आपल्याकडे एक अर्पण असणे आवश्यक आहे. आणि आपले अर्पण म्हणजे तुटलेले आणि खेदयुक्त हृदय, नम्र आणि खचलेला आत्मा (स्तोत्र ५१:१७) आपल्या स्वभावातील स्वार्थ आणि त्यामुळे ख्रिस्ताविषयी असलेले नैसर्गिक वैर कबूल करणे. बलिदान आणि शब्बाथ हे सदैव एकत्र बांधलेले असतात. एक माध्यम दुसऱ्यात प्रवेश देते. देवाची पुत्र आणि कन्या म्हणून आपली ओळख हिसकावून घेण्यासाठी चाललेल्या युद्धाच्या प्रकाशात ही सत्ये स्पष्ट वाटतात. जोपर्यंत आपण हे मान्य करत नाही की आपल्या पापी अवस्थेत आपण देवपुत्राला पायाखाली तुडवीत आहोत, तोपर्यंत आपण कधीही खऱ्या पुत्रत्वामध्ये प्रवेश करू शकत नाही. जोपर्यंत आपण आपल्या कारणाने पुत्राने सोसलेल्या दुःखाची कबुली देत नाही, तोपर्यंत आपण पुत्र होऊ शकत नाही; त्याऐवजी आपण निरुपयोगी अनाथांसारखे राहतो जे पाप थांबवू शकत नाहीत; कारण पाप म्हणजे हरवलेल्या पुत्रत्वाचा पुरावा. हे त्या सत्याचे प्रमाण आहे की आपण पित्याच्या खऱ्या प्रेमात विश्रांती घेत नाही.

या सर्व विचारांच्या प्रकाशात शब्बाथ पापाच्या उपायासाठी आशेचा दीपस्तंभ बनतो. जेव्हा आपण क्रूसावर खिळलेल्या तुटलेल्या तारणाऱ्याकडे पाहतो, तेव्हा आपली

दुष्ट वासना त्याच्यावर काय परिणाम घडवून आणते हे दिसते; आणि मग आपण पश्चात्तापाने देवाकडे वळतो आणि ख्रिस्ताचा आशीर्वाद घेतो, आणि पित्याने आपल्या पुत्रासाठी ठेवलेल्या गोड आनंदाचा थोडासा स्वाद चाखतो. आपण प्रियकरामध्ये स्वीकारलेले होतो, आणि ख्रिस्ताजवळ असलेल्या सर्व आध्यात्मिक आशीर्वाद विश्वासाद्वारे आपले होतात. देवाचे पुत्र व कन्या म्हणून जेव्हा आपण त्याच्या प्रेमाविषयीची शंका दूर करतो, तेव्हा आपण पाप करणे थांबवतो. कारण आपण परिपूर्ण आनंदात विश्रांती घेतो हे खात्रीने जाणून की पिता सदैव आपल्यावर प्रेम करील, आपल्याला जपेल, आणि आपल्या भल्यासाठीच कार्य करील.

किती मौल्यवान विचार! ख्रिस्तामध्ये आणि त्याच्या शब्बाथामध्ये आपल्याला किती उच्च, स्वर्गीय दिलासा मिळतो! शब्बाथदिवशी आपल्याला दिसते की ख्रिस्ताचा आत्मा देवाच्या सिंहासनातून अविरतपणे ओतला जातो पित्याचा आनंद घेऊन आणि त्या प्रत्येक ह्रदयात प्रवेश शोधतो जे त्याला मान्यता देण्यासाठी उघडे आहेत. जे ख्रिस्ताचे बलिदान स्वीकारतात आणि नंतर त्याच्या आज्ञांना आलिंगन देतात, ते स्वतःला शब्बाथाशी जोडतात; आणि विश्वासाने देवाच्या पुत्रत्त्व आणि कन्येच्या संपूर्ण परिपूर्णतेत प्रवेश करतात. प्रत्येक शब्बाथदिवशी आपण पित्याच्या आपल्या पुत्रावरील आनंदाशी जोडले जातो. ज्या पित्याच्या बाहुत तो पुत्राला कवटाळतो, तोच बाहू आपणासही वारशात मिळतो. पुत्राचा आनंद आणि हर्ष प्रत्येक शब्बाथाला आपल्याही अनुभवात उतरतो.

आपल्याला कळते की सुवार्तेच्या केंद्रस्थानी असलेला क्रूस आणि नियमशास्त्राच्या केंद्रस्थानी असलेला शब्बाथ एकमेकांना चुंबन देतात आणि आपल्यावर पित्याचा आनंद ओततात ज्यामुळे आपण उद्गारतो:

आपल्याला देवाची मुले हे नाव मिळाले ह्यात पित्याने आपल्याला केवढे प्रीतिदान दिले आहे पाहा; आणि आपण तसे आहोतच. ह्यामुळे जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण त्याने त्याला ओळखले नाही. प्रियजनहो, आपण आता देवाची मुले आहोत; आणि पुढे आपण काय होऊ हे अजून प्रकट झालेले नाही; तरी तो प्रकट होईल तेव्हा आपण त्याच्यासारखे होऊ हे आपल्याला माहीत आहे, कारण जसा तो आहे तसाच तो आपल्याला दिसेल. १ योहान ३:१–२

तो आत्मा स्वत: आपल्या आत्म्याबरोबर साक्ष देतो की, आपण देवाची मुले आहोत; रोमकरांस ८:१६

सुवार्ता म्हणजे काय? तर ती पित्याचे हे प्रगटीकरण आहे की कधी आणि कशा प्रकारे तो आपल्या जवळ येतो आणि आपल्याला सांगतो की आपण त्याच्यासाठी किती अनमोल आहोत आणि तो आपल्यावर किती प्रेम करतो.

नियमशास्त्रातील सुवार्ता

आदीपासूनच प्रभूने पितृजणांना त्या "ताजेतवाने करणाऱ्या ऋतूंचे" प्रकटीकरण केले होते ज्या काळात पित्याचा आनंद ख्रिस्तामध्ये प्रकट होणार होता. जेव्हा पितृजण नियोजित वेळी विश्वासाने कोकरू अर्पण करीत, तेव्हा ते ख्रिस्ताच्या आत्म्याशी जोडले जात, आणि या आत्म्यामध्ये पित्याचा आनंद वास करत असल्याने त्या आत्म्याच्या मार्गदर्शनाखाली चालताना ते देवाची संताने असल्याचे त्यांना पुष्टी मिळत असे.

कारण जितक्यांना देवाचा आत्मा चालवत आहे तितके देवाचे पुत्र आहेत. रोमकरांस ८:१४.

परंतु जितक्यांनी त्याचा स्वीकार केला तितक्यांना म्हणजे त्याच्या नावावर विश्वास ठेवणाऱ्यांना त्याने देवाची मुले होण्याचा अधिकार दिला; योहान १:१२.

सैतानाने लगेचच देवाने आपल्या मुलांना आशीर्वाद देण्यासाठी नेमून दिलेल्या काळांचा आणि बलिदानांचा विपर्यास करण्यास सुरुवात केली. इस्राएल मिसरमधून बाहेर आल्यानंतर ख्रिस्ताने मोशेला परमेश्वराच्या आज्ञा, नियम आणि न्यायधर्माद्वारे सुवार्तेचे संपूर्ण स्पष्टीकरण पुन्हा दिले जे मिसरमध्ये राहताना हरवले गेले होते. शास्त्र अब्राहामाविषयी म्हणते:

कारण अब्राहामाने माझा शब्द मानला, माझे सांगणे ऐकले, माझ्या आज्ञा, माझे नियम व माझे कायदे पाळले. उत्पत्ती २६:५.

मोशे जेव्हा पर्वतावर होता, तेव्हा देवाने त्याला फक्त नियमांच्या पट्ट्याच दिल्या नाहीत, तर तारणयोजनेचाही संपूर्ण आराखडा त्याला दाखविला. त्याने पाहिले की ख्रिस्ताच्या बलिदानाचे पूर्वचित्रण यहूदी युगातील सर्व प्रकार व प्रतीकांमध्ये केले गेले होते; आणि कालवरीवरून ओघळणारा स्वर्गीय प्रकाश जो देवाच्या नियमाच्या

तेजाइतकाच गौरवशाली होता मोशेच्या चेहऱ्यावर झळकणाऱ्या त्या दिव्य प्रकाशाचे कारण ठरला. पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृष्ठ ३३०.

मोशेच्या चेहऱ्यावर जो प्रकाश चमकत होता तो केवळ एखादा "प्रतीकात्मक प्रकाश" नव्हता; तो खरा प्रकाश होता, ज्यामुळे इस्राएली लोकांनी मोशेला आपला चेहरा झाकण्याची विनंती केली. हा प्रकाश त्याला दिसलेल्या विश्वासाने पाहिलेल्या कालवरीवरील दर्शनातून आला होता, आणि पित्याने शब्बाथ आणि क्रूसाद्वारे आपल्या मुलांना स्वतःशी कसे जोडले आहे हे त्याने पाहिल्यामुळेही.

परमेश्वराने मोशेला राष्ट्रासाठी बलिदान अर्पण करण्याच्या ठराविक वेळ, दिवस आणि प्रसंग स्पष्टपणे सांगितले होते. हे विशेषतः मोशेच्या नियमशास्त्रात आढळते.ती बलिदाने आणि त्यांची वेळ दोन्ही अत्यंत महत्वाची होती. कारण ज्या क्षणी बलिदान अर्पण केले जायचे, त्या वेळेत पित्याच्या आशीर्वादाचा तो मार्ग खुला व्हायचा जसा प्रथम शब्बाथाच्या दिवशी त्याने आपल्या पुत्रावर आपला आशीर्वाद ओतला तसा.

चला, आता आपण पाहूया की नियमशास्त्राप्रमाणे बलिदाने कोणत्या वेळांना अर्पण करायची होती.

सकाळ-संध्याकाळ परमेश्वराचे नित्य उपकारस्मरण व स्तवन करण्यास त्यांना उभे राहावे लागत असे. तसेच शब्बाथाच्या व चंद्रदर्शनाच्या दिवशी व नेमलेल्या पर्वणीस ठरवलेल्या संख्येप्रमाणे नेहमी परमेश्वरासमोर उभे राहून सर्व होमबली त्यांना त्यास अर्पावे लागत. १ इतिहास २३:३०–३१

मग शलमोनाने देवडीसमोर बांधलेल्या वेदीवर परमेश्वराप्रीत्यर्थ होमार्पण केले; मोशेच्या आज्ञेस अनुसरून नित्यविधीप्रमाणे शब्बाथवारी, चंद्रदर्शनी आणि बेखमीर भाकरीचा सण, सप्तकांचा सण व मांडवांचा सण ह्या तीन नेमलेल्या वार्षिक सणांत तो होमबली अर्पण करीत असे. २ इतिहास ८:१२–१३

नियमशास्त्र दर्शवतो की बलिदाने या वेळांना अर्पण केली जात असत:

१. सकाळी

२. संध्याकाळी

३. शब्बाथाला

४. चंद्रदर्शनाला

५. बेखमीर भाकरीच्या सणाला

६. सप्तकांच्या सणाला

७. मंडपाच्या सणाला

सात या संख्येच्या वापरात आपल्याला यज्ञ आणि शब्बाथ यांच्यातला एक सुंदर संबंध आढळतो. खालील तक्त्यामध्ये आपण वार्षिक चक्राच्या शेवटी नियमशास्त्रात नमूद केलेले काही अतिरिक्त सात गोष्टी जोडू.

या बलिदानांची वेळ ही काही बेकारण किंवा अनियमित ठरविलेली नव्हती; उलट ती 'सात' या संख्येशी काळजीपूर्वक गुंफलेली होती ज्यायोगे वेळेच्या सर्व प्रमुख विभागांमध्ये असलेला शब्बाथ 'सात' सिद्धांत प्रकट व्हावा. हा सिद्धांत प्रत्येक दिवसात, प्रत्येक आठवड्यात, प्रत्येक महिन्यात आणि प्रत्येक वर्षात दिसतो. सातवा दिवस तोच दिवस आहे ज्यादिवशी सहा दिवसांचे कार्य पूर्ण झाल्यावर पित्याने आपल्या पुत्रावर आपला आशीर्वाद ओतला. जेव्हा सहा घटकांच्या कालखंडात कार्य संपन्न होते, तेव्हा सातवा घटक हा चिंतनासाठी, पित्याच्या आनंदाचा आस्वाद घेण्यासाठी, आणि देवाची मुले म्हणून आपली ओळख नव्याने जागवण्यासाठी दिलेला काळ असतो.

सातव्या दिवशी देवाने दिलेल्या विशेष सन्मानामुळे, त्याने त्याच्या लोकांना सात संख्या मोजण्याची आज्ञा दिली जेणेकरून ते त्यांच्या निर्माणकर्त्याला विसरू नये ज्याने सहा दिवसांत आकाश आणि पृथ्वी निर्माण केली आणि सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली. आध्यात्मिक भेटवस्तू, खंड ३, पृष्ठ ५३.१

काळ / वेळ	घटना	सहा, सात आणि विश्रांती यांचा सिद्धांत	शास्त्रसंदर्भ

७वा तास	नित्य होमबली (दैनिक बलिदान)	सकाळच्या व संध्याकाळच्या होमबलिदानात ६ तासांचे अंतर. ख्रिस्तानेही क्रूसावर ६ तास दुःख सहन केले, त्यानंतर विश्रांती मिळाली.	मार्क १५:२५; १५:३४; प्रेषिते ३:१; स्तोत्र १४१:२; गणना २८:८
७वा दिवस	शब्बाथ	६ दिवसांचे कार्य, आणि ७व्या दिवशी विश्रांती.	निर्गम २०:८–१०
७ दिवस	बेखमीर भाकरीचा सण	७ दिवस अखमिरीकरण (बेखमीरपणा).	लेवी २३:६
७ आठवडे + १	सप्तकांचा सण (पेन्तेकॉस्ट)	७ आठवड्यांची गणना पूर्ण केल्यानंतर सण व विश्रांती.	लेवी २३:१५
७वा महिना / ७ चंद्रदर्शन	तुतारीचा, प्रायश्चित्तदिवस, मंडपांचा सण (७+१ दिवस)	६ महिने मोजून, नंतर ७व्या महिन्यात तीन नेमलेले पवित्र सण.	लेवी २३:२४–३९; यशया ६६:२३; २ राजे ४:२३; यहेज्केल ४६:१
७वे वर्ष	भू-शब्बाथ (भूमीची विश्रांती)	६ वर्षे शेती, आणि ७वे वर्ष पूर्ण विश्रांती.	लेवी २५:३
७×७ वर्षे + १	पन्नासावा	७×७ (४९ वर्षे) मोजून नंतर	लेवी २५:८–१०

	वर्ष	पन्नासावा वर्ष—स्वातंत्र्य व विश्रांती.	
७×१००० वर्षे	मिलेनियम	१००० वर्षांच्या ६ कालखंडांनंतर, १००० वर्षांची विश्रांती.	प्रकटीकरण २०:६

लक्षात घ्या की प्रेरणा आपल्याला फक्त प्रत्येक सातव्या दिवसाचे स्मरण करायला सांगत नाही, तर सात दिवसांनी गणना करायला सांगते. आपल्या पित्याला त्याच्या पुत्रावरील आणि त्याच्याद्वारे आपल्यावरील त्याचे महान प्रेम वेळेच्या प्रत्येक विभागात लिहायचे आहे काय?

वाहणाऱ्या झऱ्यासारखे

निर्गमाच्या पुस्तकात एक अत्यंत सुंदर दृष्टांत आहे जो बलिदान अर्पण केल्या जाणाऱ्या वेळी काय घडते याची आपल्याला अधिक खोल समज देतो.

निर्गम १७:३–६ पण तेथे लोकांना खूप तहान लागली आणि ते कुरकुर करून मोशेला म्हणाले, "आम्हांला, आमच्या मुलांना व आमच्या गुराढोरांना तहानेने मारून टाकायला तू आम्हांला मिसर देशातून बाहेर का आणलेस?" मोशेने परमेश्वराचा धावा करून म्हटले, "ह्या लोकांना मी काय करू? हे तर मला जवळजवळ दगडमार करायला तयार झाले आहेत." परमेश्वर मोशेला म्हणाला, "तू लोकांच्या पुढे जा, इस्राएलांतील काही वडील माणसे बरोबर घे आणि जी आपली काठी तू नील नदीवर आपटलीस ती हाती घेऊन चाल. पाहा, होरेब डोंगरावरील एका खडकावर मी तुझ्यापुढे उभा राहीन; आणि तू त्या खडकावर काठी आपट म्हणजे त्यातून पाणी निघेल आणि लोक ते पितील." इस्राएलाच्या वडिलांच्या देखत मोशेने तसे केले.

मोशेने ज्यावर प्रहार केला तो खडक तो आपल्यासाठी वध झालेल्या ख्रिस्ताचे प्रतीक होता.

आणि ते सर्व तेच आध्यात्मिक पाणी प्याले. कारण ते आपल्यामागे चालणाऱ्या

आध्यात्मिक खडकातून पीत होते; तो खडक तर ख्रिस्त होता. ह्या गोष्टींविषयी तुम्ही अजाण असावे अशी माझी इच्छा नाही. १ करिंथकरांस १०:४

तेव्हा येशू त्यांना म्हणाला, "तुम्ही सर्व ह्याच रात्री माझ्याविषयी अडखळाल; कारण असा शास्त्रलेख आहे की, 'मी मेंढपाळाला मारीन आणि कळपातल्या मेंढरांची दाणादाण होईल.' मत्तय २६:३१

त्या प्रहार झालेल्या खडकाच्या प्रतीकातून आपण पाहतो की प्रहाराच्या क्षणी जीवनदायी प्रवाह बाहेर येतो. आणि याच सत्याचे दुसरे सामर्थ्यशाली प्रतीक आपल्याला ख्रिस्ताच्या क्रूसावरील मृत्यूत दिसते.

तरी शिपायांतील एकाने त्याच्या कुशीत भाला भोसकला; आणि लगेच रक्त व पाणी बाहेर निघाले. योहान १९:३४

प्रहार झालेला खडक हा ख्रिस्ताचा एक प्रतीक होता; आणि या प्रतीकाद्वारे अत्यंत मौल्यवान आध्यात्मिक सत्ये शिकविली जातात. जसे प्रहार झालेल्या खडकातून जीवनदायी पाणी वाहून आले, तसेच ख्रिस्ताकडून जो "देवाकडून मारला गेला", "आपल्या अपराधांसाठी जखमी झाला", "आपल्या अधर्मांसाठी चिरडला गेला" (यशया ५३:४–५) त्या मधून तारणाचा प्रवाह हरवलेल्या मानवजातीसाठी बाहेर पडतो. पितृपुरुष आणि संदेष्टे, पृ. ४११

वध झालेल्या कोकरूच्या प्रतीकाशी जेव्हा प्रहार झालेल्या खडकाचे प्रतीक जोडले जाते, तेव्हा आपल्याला दिसते की जीवनदायी प्रवाह या सर्व 'सात' वेळांमधून वाहत राहतो. आपण सकाळी उठताना जर ख्रिस्ताच्या बलिदानाला मान्य करतो, तर आपल्यासाठी तो जिवंत प्रवाह उघडतो, आणि ख्रिस्ताद्वारे पित्याचा आनंद आपल्यावर मोकळा होतो. सहा तासांच्या कालखंडानंतर संध्याकाळच्या बलिदानाची आठवण होते. ज्या लोकांनी ख्रिस्ताच्या बलिदानाला मान्य केले आहे आणि थांबून पुन्हा एकदा आठवण केली, त्यांच्या साठी पुन्हा झरा उघडतो, आणि आपण पित्याच्या आपल्यावरील प्रेमाच्या प्रवाहात बुडून जातो.

हे असेच प्रत्येक शब्बाथामध्ये, प्रत्येक चंद्रदर्शनामध्ये, आणि मग त्या त्या नेमलेल्या सणांमध्येही चालते ज्या दिवसांत कोकरू वध करायचे असे. या प्रत्येक

नियोजित वेळेत पिता आपल्या पुत्राद्वारे आपला आनंद आपल्या लोकांपर्यंत पोहोचवतो. आणि जेव्हा आपण पुत्राला मान्य करतो, तेव्हा हे प्रवाह आपल्या हृदयात प्रवेश करतात आणि त्या प्रक्रियेत आपण पवित्र ठरतो; आपल्या विश्रांतीपूर्ण पुत्रत्वामध्ये आपण पाप करणे थांबवतो आणि स्वतःहून लादून घेतलेली अनाथासारखी शून्यता व्यक्त करणे बंद करतो.

जर बलिदानपद्धतीचा उद्देश सहा हजार वर्षांतील केवळ एकमेव घटनेकडे निर्देश करण्यासाठी होता, तर हे वर्षातून एकच कोकरू किंवा सात वर्षांत एकच कोकरू अर्पण करण्यात प्रतिबिंबित झाले नसते काय? परंतु प्रतिदिन, प्रतीआठवडा, प्रतीमहिना आणि प्रत्येक वर्षी अर्पण होणारे बलिदान हेच सुचवते की या वेळांमध्ये प्रेमाचे प्रवाह खरेच वहात होते ज्या वेळेस ही बलिदाने अर्पण केली जात होती. जर या विशिष्ट वेळांना जीवनदायी प्रवाह वाहत नसते, तर हजारो प्राण्यांचा बळी देण्याने बलिदान अर्पण करणाऱ्यांना कोणताही अर्थपूर्ण लाभ झाला नसता. त्या बलिदानांनी केवळ भावी मसीहाच्या शिकवणीला जिवंत ठेवले असते यापलीकडे काहीच नव्हते. परंतु जर असा प्रवाह नसता, तर मोशेच्या चेहऱ्यावर कालवरीवरून येणारा प्रकाश झळकुच शकला नसता, कारण मोशे स्वतः देवाच्या पुत्राच्या बलिदानाद्वारे पित्याच्या आनंदाच्या त्या अमूल्य प्रवाहात जगत होता त्या "जगाच्या प्रारंभापासून वध झालेल्या कोकऱ्याद्वारे. प्रकटीकरण १३:८

जेव्हा आपण शब्बाथाकडे असा काळ म्हणून पाहतो की ज्यावेळी पिता आपल्या पुत्राविषयी आपला आनंद पूर्ण रीतीने व्यक्त करतो, तेव्हा वेळेच्या प्रत्येक अंगामध्ये हा संदेश पाठवण्याची पित्याची इच्छा आहे हे पाहणे इतके अवघड आहे काय? प्रत्येक दिवस, प्रत्येक आठवडा, प्रत्येक महिना, प्रत्येक वर्ष, प्रत्येक सात वर्षे, आणि सात-पट सात वर्षांवर एक अश्या सर्व वेळा पिता आपल्या मुलांना हाक मारतो. नेमलेल्या या वेळांना पित्याच्या प्रेमाचा जीवनदायी प्रवाह अधिकाधिक प्रमाणात आपल्यावर मोकळा होतो. किती मौल्यवान विचार आहे हा! यामुळे शब्बाथ अधिक गोड भासतो आणि मनामध्ये एक पवित्र प्रतीक्षाभाव निर्माण होतो. विचार करून पाहा सकाळी झोपेतून उठून सकाळच्या उपासनास येताना तुमचे हृदय तुम्ही आपल्या पित्यापुढे असे उघडू शकता की त्या वेळेला त्याचा आत्मा खऱ्या अर्थाने तुमच्यावर मोकळा होत आहे आणि तुम्हाला सांगत आहे, "तू माझे लाडके लेकरू

आहेस; तू माझ्या आनंदाचे कारण आहेस." हेच संध्याकाळीही घडते, आणि मग प्रत्येक शब्बाथाला, आणि असेच सतत चालू राहते. हे तुमच्या मनाला हवे आहे काय? मग उठा आणि या प्रेमाच्या नियमांमध्ये चालायला सुरुवात करा!

ताजेतवाने होण्याचे ऋतू

अनेक जण म्हणतील, "देव माझा पिता आहे आणि मी त्याचा मुलगा/मुलगी आहे हे जाणण्यासाठी मला कोणत्याही 'विशेष वेळेची' प्रतीक्षा करावी लागत नाही. मला हे सारखेच माहित असते प्रत्येक क्षणी, प्रत्येक दिवशी." पण तुम्ही तुमच्या पत्नीला किंवा मुलांना असेच काही सांगाल काय? "आपण एकमेकांना प्रेम करतो हे आम्हाला कधीही सांगता येते, मग आपल्या नात्यातील खासपणाची आठवण ठेवण्यासाठी कोणत्याही विशेष वेळांची गरजच नाही! आपल्या आयुष्यात कोणत्याही वर्षगाठी किंवा विशेष प्रसंगांची काहीही आवश्यकता नाही." एखादी पत्नी आपल्या पतीला असे म्हणते काय? "तुला माहिती आहे की मी तुला प्रेम करते; म्हणून आपल्या नात्याचा आनंद साजरा करायला आपणास कोणत्याही विशेष वेळांची गरज नाही." हे तर स्वयंस्पष्ट सत्य आहे की जीवनातील प्रत्येक गोष्टीसाठी ठरलेले ऋतू असतात. आपण दिवसभर खात बसत नाही ठराविक वेळीच अन्न घेतो. काम, खेळ आणि झोप यांसाठीही ठराविक वेळा आहेत. उपासनेसाठी आपण स्वतंत्र वेळ राखतो, ज्या वेळी इतर सर्व गोष्टी थांबवून आपण देवाच्या गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करतो. ही एक बायबलनिश्चित तत्त्वप्रणाली आहे आणि ती पूर्ण रीतीने उघड केलेली आहे.

सर्वांचा काही उचित काळ म्हणून असतो; भूतलावरील प्रत्येक कार्याला समय असतो : उपदेशक ३:१

बायबल आपल्याला सांगते की आपण देवाच्या आज्ञा ऐकून घेतो तेव्हा त्याच्याकडून मिळणारी आपली धार्मिकता समुद्राच्या लाटांसारखी असते:

तू माझ्या आज्ञा लक्षपूर्वक ऐकतास तर बरे होते; मग तुझी शांती नदीसारखी, तुझी

नीतिमत्ता समुद्राच्या लाटांसारखी झाली असती; यशया ४८:१८

लाटा नेहमी समूहाने येतात पहिले उसळी खात पुढे येतात, मग मागे ओसंडून जातात. अगदी ह्याच रीतीने आपल्या पित्याच्या नेमलेल्या वेळा त्याच्या विधींमधून आपल्या जीवनात येतात. प्रत्येक लाट समुद्रकाठी वर येऊन पोहोचते आणि मग हळूच परत महासागरात विलीन होते. व्यापक पातळीवर आणि किनाऱ्यावर वर येते आणि मग परतीच्या भरतीत मागे सरकते. आणि नविनचंद्र व पौर्णिमेला ही भरती अगदी उंचावर येते. निसर्गातील या साऱ्या अद्भुत गोष्टी आपल्याला शिकवतात की आपल्या देवाची धार्मिकता आपल्या जीवनात कशी प्रवाहित होते.

पहा, शास्त्र आपल्याला (विश्रांती) ताजेतवानेपणा कधी येतो याबद्दल काय सांगते:

तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत; प्रेषितांची ३:१९

हे वचन स्पष्ट सांगते की विश्रांतीचे समय असतात हा ग्रीक शब्द बहुवचन आहे म्हणजे फक्त एकच नाही, तर अशा अनेक वेळा आहेत. पापांचे पुसून टाकणे म्हणजेच शिक्का लावण्याच्या कार्याकडे निर्देश आहे; आणि शिक्का लावणे हे शब्बाथाशी निगडित आहे.

शब्बाथ हा निष्ठेची परमोच्च परीक्षा ठरेल; कारण हाच शिक्का विशेष रीतीने विरोधाचा विषय ठरेल. शेवटची परीक्षा लोकांवर आली की, देवाची सेवा करणारे आणि न करणारे यांच्यामध्ये स्पष्ट रेषा आखली जाईल. राज्याच्या कायद्याशी जुळवून घेत खोट्या शब्बाथाचे पालन करणे जे चौथ्या आज्ञेविरुद्ध आहे हे देवाच्या विरोधी शक्तीसमोरील निष्ठेची कबुली ठरेल; पण देवाच्या नियमाचे पालन करून खरा शब्बाथ पाळणे हे निर्मात्याशी खरी निष्ठा असल्याचे प्रमाण ठरेल. ज्यांनी पृथ्वीवरील अधिकारांना शरण जाऊन अधीनतेचे चिन्ह स्वीकारले, त्यांना पशूची खूण मिळेल; तर ज्यांनी दैवी अधिकाराशी निष्ठा दाखवणारे चिन्ह स्वीकारले, त्यांना देवाचा शिक्का मिळेल. महानसंघर्ष, पृ. ६०५.२

येशू आपल्या पवित्र मंदिरात आहे आणि आता आपल्या बलिदानांना, आपल्या प्रार्थनांना, तसेच आपल्या दोषांना आणि पापांना स्वीकारेल आणि इस्राएलाची सर्व

अपराधे क्षमा करेल जेणेकरून तो पवित्रस्थानातून बाहेर पडण्यापूर्वी ती पापे पुसली जावीत. येशू जेव्हा पवित्रस्थानातून बाहेर पडेल, तेव्हा जे पवित्र व धार्मिक आहेत ते तसेच पवित्र व धार्मिक राहतील; कारण त्यांची सर्व पापे आधीच पुसून टाकली गेली असतील, आणि ते जिवंत देवाच्या चरित्राने मुद्रांकित झालेले असतील. अर्ली रायटिंग्स, पृ. ४८

शब्बाथ हा देवाचा शिक्का कसा असू शकतो जोपर्यंत आपण असा विश्वास ठेवत नाही की तो आपल्या आणि त्याच्यामध्ये देवाचा चमत्कार आहे? तो चमत्कार काय आहे? तो देवाच्या मुलाचे वितळलेले हृदय आहे जेव्हा तो पित्याचे शब्द स्वीकारतो, "हा माझा प्रिय पुत्र आहेस ह्याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे." देवाविरुद्धच्या त्याच्या सर्व दुष्टतेला तोंड देत तो हे सत्य स्वीकारतो. तो असा विश्वास करतो की त्याला क्षमा झाली आहे आणि तो ख्रिस्ताद्वारे पित्याच्या कुशीत विसावतो.

आशीर्वादाचे मोठेपण

निसर्गातील गोष्टी आपल्याला देवाच्या प्रेमाविषयी अनेक रीतींनी सांगतात. समुद्रातील लाट-ओहोटी सूर्य आणि चंद्र यांच्या प्रभावाखाली चालते. नविनचंद्र आणि पौर्णिमेच्या काळात पृथ्वीवरील भरती फार उंच येते. शास्त्रही आपल्याला सांगते की सूर्य आणि चंद्र हे ऋतूंसाठी तयार करण्यात आले:

मग देव बोलला, “दिवस व रात्र ही भिन्न करण्यासाठी आकाशाच्या अंतराळात ज्योती होवोत; त्या चिन्हे, ऋतू, H3259 दिवस व वर्षे दाखवणाऱ्या होवोत; उत्पत्ति १:१४

येथील “ऋतू” हा शब्द हिब्रू म्‌ओएद (moéd)

Strong’s H4150 (H3259) पासून आहे आणि याचा अर्थ: एखादा नेमका निश्चित केलेला काळ; विशेषत: सण किंवा उत्सव.

म्हणूनच सूर्य आणि चंद्र हे देवाने नेमलेल्या वेळा विशेषतः सण किंवा उत्सव, नियुक्त वेळा यांचा निर्धार करण्यासाठी दिले. सर्वांत विलक्षण गोष्ट म्हणजे प्रकटीकरण १२ मधील त्या स्त्रीचे वर्णन:

नंतर स्वर्गात एक मोठे चिन्ह दृष्टीस पडले ते हे : एक स्त्री दिसली, ती सूर्यतेज पांघरलेली होती आणि तिच्या पायांखाली चंद्र व तिच्या मस्तकावर बारा ताऱ्यांचा मुकुट होता. प्रकटीकरण १२:१

देवाची मंडळी तिच्या देवाच्या समयाने परिधान केलेली आहे. सूर्य, चंद्र आणि तारे हे सर्व प्रभूच्या उपस्थितीतून येणाऱ्या विश्रांतीच्या/ताजेतवानेपणाच्या ऋतूंचे निर्धारण करण्यासाठी दिलेले आहेत. पौल याच विषयाकडे इशारा करतो जेव्हा तो थेस्सलनीकांस लिहितो:

बंधूंनो, काळ व समय ह्यांविषयी तुम्हांला काही लिहिण्याची गरज नाही. १ थेस्सलनीकांस ५:१

येथील "समय" हा शब्द तोच ग्रीक शब्द आहे जो ग्रीक जुन्या करारात उत्पत्ति १:१४ मध्ये वापरला आहे जो मूळ हिब्रूतील म्ओएद (moéd) या शब्दाशी जुळतो.

म्हणून, प्रकटीकरण १२ मध्ये जशी देवाची मंडळी प्रगट केली आहे ती देवाच्या प्रेमाच्या प्रकाशाने अलंकृत आहे. हे प्रेम विश्रांतीच्या ऋतूंमध्ये प्रकट होते जे शब्बाथ सात सिद्धांतानुसार सातांनी मोजल्या जाणाऱ्या काळांशी निगडित आहेत. शब्बाथ तोच समय आहे ज्यात पित्याने आपल्या पुत्राविषयी आपला सर्वोच्च आनंद प्रकट केला. आपण हेच वस्त्र हा प्रेमाचा प्रकाश प्रेषित योहानाच्या अंगावर पाहतो, जेव्हा तो म्हणतो:

आपल्याला देवाची मुले हे नाव मिळाले ह्यात पित्याने आपल्याला केवढे प्रीतीदान दिले आहे पाहा; आणि आपण तसे आहोतच. ह्यामुळे जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण त्याने त्याला ओळखले नाही. १ योहान ३:१

हेच ते आश्वासनाचे वस्त्र होते जे ख्रिस्ताने अरण्यात सैतानाचा सामना करताना परिधान केले होते. बाप्तिस्म्याच्या वेळी तो या आश्वासनाला धरून होता:

"हा माझा 'पुत्र', मला 'परमप्रिय आहे, ह्याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे." मत्तय ३:१७

देवाची मंडळी कोकराच्या रक्ताने म्हणजे बलिदानाने आणि त्यांच्या साक्षीच्या शब्दांमुळे विजयी ठरते; आणि त्यांची साक्ष हीच असते की ते खरेखुरे देवाची लेकरे

आहेत पित्याने प्रेम केलेले. ही साक्ष त्यांना विशेष रीतीने शब्बाथाच्या सात सिद्धांतामध्ये प्राप्त होते.

म्हणून, जर आपण परत सूर्य आणि चंद्र यांच्या समुद्रातील लाट-ओहोटीशी असलेल्या परस्परसंबंधाकडे पाहिले, तर आपल्याला दिसते की आठवड्याचा शब्बाथ हा पृथ्वीच्या संदर्भात सूर्याच्या सातव्या प्रदक्षिणेची गणना करून पाळला जातो. वार्षिक उत्सव हे वर्षातील पहिल्या सात महिन्यांमध्ये येतात आणि त्याकरिता पृथ्वीच्या संदर्भात चंद्राच्या सात चक्रांची गणना करावी लागते. जर सूर्य आणि चंद्र यांचा समुद्रातील भरतीवर असा प्रभाव असेल, तर असेही होऊ शकते का की आठवड्याचा शब्बाथ एखाद्या वार्षिक उत्सवाच्या (उदा. वलांडण व मंडपांचा उत्सव) काळात आला, तर त्या दिवशी आत्मिक आशीर्वादांची भरती अधिक उंच येत असेल?

तो तयारीचा दिवस होता, म्हणून शब्बाथ दिवशी शरीरे वधस्तंभावर राहू नयेत (कारण तो शब्बाथ मोठा दिवस होता), म्हणून त्यांचे पाय मोडावेत आणि त्यांना घेऊन जावे अशी यहूद्यांनी पिलाताला विनंती केली. योहान १९:३१

ख्रिस्ताचे वधस्तंभावर खिळणे शुक्रवारी झाले तोच वल्हांडणाचा दिवस. त्यानंतरचा दिवस हा सातव्या दिवसाचा शब्बाथ होता, आणि त्याच वेळी बेखमीर भाकरीच्या उत्सवाचा पहिला दिवस होता. योहानाने ह्याला मोठा शब्बाथ असे म्हटले. हा एक आठवडी शब्बाथ होता, जो वार्षिक उत्सवाशी संलग्न झाला होता. ग्रीक शब्दाचा अर्थ "महान, मोठा किंवा जोरदार" असा देखील होतो. तर मग असे होऊ शकते का की, जेव्हा शब्बाथ एखाद्या उत्सवाबरोबर जुळतो, तेव्हा आपल्या पित्याचा आवाज आपल्या मुलांशी अधिक जोराने बोलत असेल आणि आपण त्याच्या बोलावणीला प्रतिसाद दिला तर तो आवाज आपल्या हृदयात अधिक खोलवर पोहोचत असेल? जसे समुद्राची भरती नविनचंद्र किंवा पौर्णिमेला अधिक उंच येते, तसे या दिवसांत आत्मिक भरती पवित्र आत्म्याचा आवाज आपल्या आत्म्यात अधिक तीव्रतेने बोलत असेल का?

प्रकटीकरण १२ मधील स्त्री चंद्रावर उभी आहे. आणि स्तोत्रकार आपल्याला सांगतो:

त्याने कालमान समजण्यासाठी चंद्र नेमला; सूर्य आपला अस्तसमय समजून घेतो. स्तोत्र १०४:१९

परमेश्वराने चंद्राला (कालमान) ऋतूंसाठी, म्हणजे म्‌ओएद नेमलेल्या वेळांसाठी ठरवले आहे. जेव्हा आपण पित्याच्या आवाजाकडे त्याच्या नियुक्त वेळांनुसार लक्ष देतो, तेव्हा त्याचा आवाज आपल्याला अधिक स्पष्ट, अधिक प्रभावी ऐकू येतो आणि तो आपल्याला म्हणतो: "तू माझे प्रिय लेकरू आहेस; तू माझ्या आनंदाचे कारण आहेस."

हे सर्व काही पित्याच्या आणि पुत्राच्या नात्याशी पूर्णतः सुसंगत आहे. जसा देवपुत्र पित्याच्या तेजाचा प्रकाश आहे, तशाच रीतीने वार्षिक नियुक्त वेळा त्या ऋतू साप्ताहिक नियुक्त वेळी, म्हणजेच शब्बाथाला, ख्रिस्ताद्वारे पित्याचे आपल्यावर असलेले प्रेम अधिक उजळ करतात. या सिद्धांताबद्दल अधिक जाणून घेण्यासाठी द डिव्हाईन पॅटर्न ऑफ लाईफ हे पुस्तक पहा.

जर प्रेषित योहानाने बेखमीर भाकरीच्या पहिल्या दिवसाचा आणि शब्बाथाचा एकत्र आल्यामुळे मोठा दिवस असे म्हटले असेल, तर त्यात "मोठेपणा" नक्की कोणत्या गोष्टीचा आहे? तो मूळात शब्बाथाच्या हेतूतच आहे की पित्याचा आशीर्वाद त्या दिवशी अधिक प्रमाणात आपल्या मुलांवर मोकळा होतो. स्वतः अनुभवून पाहा चाखा आणि पहा.

योहानाच्या एका शिष्याने आपल्याला प्रेषित योहान काय मानत होता याचे एक चित्र दिले आहे. योहान असा मानत होता की वल्हांडण पाळणे हे सुवार्तेचा एक भाग आहे.

पोलीक्रातेस म्हणतो: "म्हणूनच आम्ही हा दिवस प्रामाणिकपणे पाळतो न त्यात काही वाढ करतो, न त्यातून काही कमी करतो कारण आशिया (लघुउत्तर) प्रांतात महान तेजस्वी दिवे निजले आहेत, आणि प्रभू गौरवाने स्वर्गातून येईल त्या दिवशी ते पुन्हा उठतील आणि सर्व संतांना शोधून काढतील. अशाचांपैकी फिलिप... व त्याच्या दोन कन्या... [पृ. ५०७] आणि प्रभूच्या कुशीत विसावलेला योहान... तसेच स्मिर्नाचा पोलीकार्प जो बिशपही होता आणि शहीदही आणि युमेनेआचा थ्रेसेआस जो बिशपही आणि शहीदही होता... [तसेच] सगारीस,... पापिरियस,... आणि मेलिटो... ह्यापैकी सर्वांनी सुवार्तेनुसार चौदावा वल्हांडण दिन अखंडपणे पाळला कधीही विचलित न होता तर विश्वासाच्या नियमाप्रमाणे चालत. आणि मीही, पोलीक्रातेस, तुमच्यातला सर्वांत क्षुद्र, माझ्या नातलगांच्या परंपरेनुसार जगतो,

आणि त्यांपैकी काहींचा मी पाठपुरावा केला आहे. कारण माझ्या घरातील सातजण बिशप होते आणि मी आठवा आहे; आणि माझ्या नातलगांनी कायमच तो दिवस पाळला ज्या दिवशी लोक खमीर दूर करीत. म्हणून बंधूंनो, मी जो प्रभूमध्ये पासष्ट वर्षे जगलो आहे, आणि जगभरातील बंधूंशी संवाद साधला आहे, आणि सर्व पवित्र शास्त्रांचे अध्ययन केले आहे मला धमक्या वाटत नाहीत; कारण ज्येष्ठ व महान लोक म्हणाले आहेत, 'मनुष्यापेक्षा देवाचे ऐकणे अधिक योग्य आहे.'" एसडीए बायबल कमेंटरी, खंड ९, पृष्ठ ३६२

जेव्हा तुम्ही हे स्वीकारता की पित्याचा आनंद हा ख्रिस्ताद्वारे, शब्बाथाच्या सात सिद्धांतामध्ये, त्याच्या लेकरांना दिला जातो, तेव्हा प्रभूच्या सर्व नियुक्त वेळांकडे सुवार्तेचाच एक भाग म्हणून पाहणे अगदी सहज होते.

अनेक जण असे मानतात की प्रभूचे उत्सव जे मोशेच्या काळात दिले गेले ते क्रूसापूर्वी जगणाऱ्यांसाठी प्रत्यक्ष आत्मिक उत्सव नव्हते. त्यांच्या मते हे उत्सव फक्त शेकडो वर्षांनी येणाऱ्या ख्रिस्ताच्या कार्याचे प्रतीक होते. पण अशी धारणा ही क्रूसापूर्वी सुवार्तेत कार्य करणाऱ्या ख्रिस्ताच्या कार्यालाच नाकारणारी आहे आणि मोशेच्या चेहऱ्यावर चमकणारा कालवरीचा प्रकाश पुसून टाकते. विश्रांती मिळवण्याचा एकच मार्ग आहे तो म्हणजे ख्रिस्ताच्या आत्म्यामधून मिळणारी विश्रांती. खालील सर्व शास्त्रवचने ह्याच विश्रांतीविषयी बोलतात ख्रिस्तामध्ये पित्याच्या आनंदात विश्रांती घेण्याविषयी.

तो त्यांना म्हणाला, "परमेश्वराचे सांगणे असे आहे की, उद्या विसाव्याचा दिवस, परमेश्वराचा पवित्र शब्बाथ [H7677 — शब्बाथोन] आहे; तुम्हांला भाजायचे ते भाजा आणि शिजवायचे ते शिजवा. जे काही उरेल ते आपल्यासाठी सकाळपर्यंत ठेवा." निर्गम १६:२३

सहा दिवस काम करावे, पण सातवा दिवस परमेश्वराचा पवित्र दिवस, परमविश्रामाचा शब्बाथ [H7677 — शब्बाथोन] होय; कोणी शब्बाथ दिवशी काम करील तर त्याला अवश्य जिवे मारावे. निर्गम ३१:१५

कारण त्या दिवशी तुम्हांला शुद्ध करावे म्हणून तुमच्यासाठी प्रायश्चित्त करण्यात येईल; परमेश्वरासमोर तुम्ही आपल्या सर्व पापांपासून शुद्ध ठराल. तुमच्यासाठी हा परमविश्रामाचा शब्बाथ [H7677 — शब्बाथोन] होय; ह्या दिवशी तुम्ही आपल्या

जिवांस दंडन करावे; हा निरंतरचा विधी होय. लेवीय १६:३०–३१

“इस्राएल लोकांना सांग : सातव्या महिन्याची प्रतिपदा तुम्हांला परमविश्रामाची [H7677 — शब्बाथोन] असावी; स्मरण देण्यासाठी त्या दिवशी रणशिंगे फुंकावीत व पवित्र मेळा भरवावा. लेवीय २३:२४

जमिनीचा उपज गोळा केल्यावर त्याच सातव्या महिन्याच्या पंधराव्या दिवसापासून पुढे सात दिवसपर्यंत परमेश्वराप्रीत्यर्थ सण पाळावा; पहिला दिवस व आठवा दिवस हे परमविश्रामदिन [H7677 — शब्बाथोन] होत. लेवीय २३:३९

वरील प्रत्येक नियुक्त वेळेसाठी शब्बाथोन हा शब्दच वापरलेला आहे हे लक्षात घ्या. येथे “विश्रांती” हा जो शब्द आहे तोच ख्रिस्तामध्ये मिळणारा खरा विश्राम आहे. ख्रिस्ताबाहेर शब्बाथ मानणे किंवा विश्राम मिळवणे अशक्य आहे.

अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन. मत्तय ११:२८

येथे “विसावा” हा जो शब्द ख्रिस्त वापरतो, तोच ग्रीक भाषेतील शब्बाथोन या शब्दाचा समर्थक आहे. म्हणूनच चौथी आज्ञा खरीखुरी फक्त सुवार्तेमध्येच पाळली जाऊ शकते ती अशी सुवार्ता जी ख्रिस्ताच्या आत्म्याद्वारे आपल्या जीवनात पित्याचा आनंद उघड करते.

शब्बाथ अधिक पूर्णपणे

मी जन्मापासून शब्बाथ पाळणारा आहे. माझ्या आयुष्यातील या सर्व काळात मी मंडळीच्या सभांना उपस्थित राहत आलो आहे. शब्बाथ हा प्रभूसोबत संगती करण्याचा एक विशेष समय आहे तो त्याचा विशेष दिवस आहे असे मला सांगितले गेले. पण या सर्व काळात एकदाही मला हे समजावून सांगितले गेले नाही की शब्बाथ हा प्रत्यक्षात पवित्र आत्म्याचा एक विशेष आशीर्वाद आहे. शब्बाथाशी संबंधित ए. टी. जोन्स यांच्या लेखनाचा मी अभ्यास केला तेव्हा त्यांच्या एका प्रवचनात मला

पुढील विधान आढळले:

“हा दिवस पवित्र कशामुळे झाला?” (मंडळी: “देवाच्या उपस्थितीमुळे.”) देवाची उपस्थिती वस्तूंना पवित्र करते. ती एखाद्या स्थळाला पवित्र करते. ती एखाद्या मनुष्याला पवित्र करते. देवाच्या उपस्थितीनेच तो दिवस पवित्र झाला. म्हणजे देवाची पवित्रता त्या दिवशी जोडली गेली. देवाची उपस्थिती ही पवित्र उपस्थिती सातव्या दिवसाशी, म्हणजे शब्बाथाशी जोडलेली आहे. तर मग मनुष्य जेव्हा त्या दिवशी येतो जसा तो येऊ शकतो तसा त्याच्या आत्मिक मनोवृत्तीने, देवाच्या आत्म्याच्या मनोवृत्तीने; आणि त्या दिवसात असलेला आत्मिक विश्राम, त्यातील आत्मिक ताजेतवानेपणा, त्यातील आत्मिक आशीर्वाद स्वीकारतो तेव्हा तो त्या उपस्थितीलाही स्वीकारत नाही काय? त्या उपस्थितीचा तो सहभागी होत नाही काय? आणि त्या उपस्थितीत आहे ती देवाची पवित्रता, जी मनुष्याला बदलते तो त्याचा भागीदार होत नाही काय? होय, नक्कीच होतो. आणि हेच म्हणजे खरे शब्बाथ पाळणे आहे.

तर मग त्याने त्या दिवसाला पवित्र केले पण मला त्या संदर्भातील ग्रंथवचने पुन्हा सांगण्याची गरज नाही. पवित्र कोण करते? (मंडळी: “देवाची उपस्थिती.”) मग देवाची उपस्थिती त्याची पवित्र करणारी शक्ती सातव्या दिवशी आहे. ते खरे आहे काय? (मंडळी: “होय.”) मग जो मनुष्य प्रभूच्या शब्बाथाकडे येतो प्रभूने शब्बाथाकरिता जे नियम ठेवले त्यानुसार तर तो आत्मिक विश्राम प्राप्त करतो. त्याला त्या दिवशी तो विश्राम सापडतो. त्याला आत्मिक ताजेतवानेपणा मिळतो. आनंद मिळतो. त्याला आत्मिक आशीर्वाद मिळतो. त्याला देवाची उपस्थिती मिळते आणि तिच्यासोबत येणारी पवित्रता, जी मनुष्याला बदलते. आणि त्याला त्या उपस्थितीतच ती पवित्रीकरणाची शक्ती मिळते, ज्या शक्तीने त्या दिवसाला पवित्र केले आणि जी आता त्या मनुष्यालाही पवित्र करते.

हे सर्व काही कोणत्या हेतूसाठी करण्यात आले? शब्बाथ का निर्माण करण्यात आला? (मंडळी: “मनुष्यासाठी.”) तो मनुष्यासाठी निर्माण केला गेला. तर मग देवाने विश्राम घेतला आणि आपला आत्मिक विश्राम त्या दिवशी ठेवला हेही मनुष्यासाठी, नाही काय? (मंडळी: “होय.”) देवाचा ताजेतवानेपणा, त्या दिवशीचा त्याचा आनंद हे सर्व मनुष्यासाठीच होते. त्याने त्या दिवशी जो आशीर्वाद ठेवला तोही मनुष्यासाठी होता. त्याच्या उपस्थितीने त्या दिवशी आली ती पवित्रता तीही मनुष्यासाठी होती.

आणि त्याच्या उपस्थितीने त्या दिवशी आलेले पवित्रीकरण तेही मनुष्यासाठीच होते. मग हे सारे याकरिताच नव्हते काय की मनुष्य शब्बाथाद्वारे देवाच्या उपस्थितीचा भागीदार व्हावा, आणि जगत्या अनुभवातून देवाच्या आत्मिक विश्रामाशी, आत्मिक आशीर्वादाशी, पवित्रतेशी, आणि पवित्र करणाऱ्या उपस्थितीशी परिचित व्हावा? देवाने शब्बाथाचा मनुष्यासाठी जो उद्देश ठेवला तो हाच नाही काय? आणि जो मनुष्य शब्बाथात हे सर्व अनुभवतो तोच मनुष्य खरोखर शब्बाथ पाळणारा आहे. आणि त्याला हे ठाऊक असते. तो हे जाणतो आणि हे जाणून तो आनंदित होतो.

आता आणखी एक गोष्ट: निर्मितीच्या कार्यात प्रत्यक्ष कार्यकर्ता कोण होता? (मंडळी: "ख्रिस्त.") कोणी विश्राम केला? (मंडळी: "ख्रिस्त.") कोण ताजेतवाने झाला? (मंडळी: "ख्रिस्त.") कोणी आशीर्वाद दिला? (मंडळी: "ख्रिस्त.") कोणाची उपस्थिती त्या दिवशी पवित्रता घेऊन आली? (मंडळी: "ख्रिस्ताची.") त्या दिवशी कोणाची उपस्थिती असते? (मंडळी: "ख्रिस्ताची.") तर आता, ज्याला येशू ख्रिस्ताची उपस्थिती पवित्र करत नाही, ज्याला ती उपस्थिती पवित्र बनवत नाही, आणि ज्याला ती आशीर्वाद देत नाही, आणि ज्याला ती विश्राम आणत नाही तो मनुष्य शब्बाथ पाळूच शकत नाही. हे दिसत नाही काय की मनुष्यात ख्रिस्त असला तरच शब्बाथ पाळला जाऊ शकतो? कारण शब्बाथ घेऊन येणे आणि स्वतःमध्ये बाळगून ठेवणे हे ख्रिस्ताच्या उपस्थितीद्वारेच होते. — ए. टी. जोन्स, जनरल कॉन्फरन्स बुलेटिन, प्रवचन २०, इ.स. १८९३

तर खरोखरच, प्रत्येक दिवशी एक विशेष आशीर्वाद येतो. तो सकाळच्या आणि संध्याकाळच्या बलिदानाबरोबर येतो. आपल्यासाठी आज याचा अर्थ असा की आपल्या तारकाच्या बलिदानाची जाणीव ठेवून, आपल्या पित्याची देणगी प्राप्त करण्याकरिता सकाळची आणि संध्याकाळची उपासना करणे आवश्यक आहे.

प्रत्येक कुटुंबात सकाळच्या आणि संध्याकाळच्या उपासनांसाठी एक निश्चित समय असला पाहिजे. उपवास मोडण्यापूर्वी पालकांनी आपल्या मुलांना जवळ बोलावून, रात्रीभर त्याच्या रक्षणाबद्दल स्वर्गीय पित्याचे आभार मानणे, आणि दिवसातील मदत, मार्गदर्शन आणि काळजीसाठी त्याच्याकडे विनंती करणे यापेक्षा योग्य काय असू शकते? आणि संध्याकाळी, दिवस पूर्ण होत असताना, पुन्हा एकदा पालक आणि मुले त्याच्यासमोर येऊन मागील दिवसातील सर्व आशीर्वादांसाठी धन्यवाद

करणे हे किती शोभनीय आहे! चाइल्ड गाईडन्स, ५२०.१

बायबल-अभ्यासाविषयी प्रेम जागृत करण्यात आणि बळकट करण्यात उपासनेच्या समयाचा फार मोठा भाग आहे. सकाळची आणि संध्याकाळची उपासना ही दिवसभरातील सर्वांत गोड, सर्वांत सहाय्यकारी वेळा ठरल्या पाहिजेत. या समयांत कोणतेही त्रस्त, कटु विचार येऊ नयेत हे सर्वांनी समजून घेतले पाहिजे; पालक आणि मुले येशूला भेटण्यासाठी, आणि पवित्र देवदूतांच्या उपस्थितीला आपल्या घरात आमंत्रित करण्यासाठी एकत्र येतात. सेवा लहान, जीवंत, प्रसंगानुरूप आणि वेळोवेळी बदलत्या पद्धतीच्या असाव्यात. सर्वांनी एकत्र येऊन बायबलवाचन करावे, देवाचा नियम शिकावा, आणि वारंवार त्याची पुनरावृत्ती करावी. चाइल्ड गाईडन्स, ५२२

अनेक वर्षे माझ्यासाठी सकाळची आणि संध्याकाळची उपासना सातत्याने पाळणे कठीण होते. पण आता मला हे माहीत झाले आहे की या आपल्या पित्याच्या नियुक्त केलेल्या वेळा आहेत त्याच्या आत्म्याची दररोजची देणगी घेण्यासाठी. म्हणून हा माझ्यासाठी एक आनंदाचा अनुभव झाला आहे. हे तारण मिळवण्यासाठी केलेले कर्म नाही; तर हे विश्वासाने ख्रिस्ताची नीतिमत्ता स्वीकारणे आहे आणि तो बोलावतो तेव्हा त्याच्याकडे येणे आहे. सकाळ-संध्याकाळ येणाऱ्या आत्म्याच्या देणगीला तुम्ही प्राप्त करू इच्छिता काय? तुम्हाला अशी देणगी हवी आहे काय? आपला पिता ती आपल्याला देत असेल तर आपल्याला तिची गरज आहे असे मी सुचवेन.

खरा शब्बाथ पाळणारा तोच होय जो हे विश्वासाने स्वीकारतो की आपला पिता आपल्या आत्म्याला नियुक्त केलेल्या वेळांना आपल्यावर मोकळा करतो. जसे आपण ठराविक समयी अन्न ग्रहण करतो आणि त्या भोजनाच्या सामर्थ्यावर पाच–सहा तास चालतो, तसेच आपण नियुक्त केलेल्या वेळांना आत्म्याच्या देणग्या प्राप्त करतो, आणि त्या वेळांच्या सामर्थ्यावर चालत राहतो. हीच म्हणजे शब्बाथाची पूर्ण ओळख. या सत्यामुळे मंडळ्या आणि नामधारी ॲड्व्हेंटिस्ट संतापतील:

“मी पाहिले की देवाची अशी लेकरें आहेत जी शब्बाथ पाहत नाहीत आणि पाळत नाहीत. त्यांनी त्यावरील प्रकाश नाकारलेला नाही. आणि संकटकाळाच्या सुरुवातीला, आम्ही पुढे गेलो व ‘शब्बाथ अधिक पूर्ण’ रीतीने जाहीर केला तेव्हा आम्ही पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण झालो. ह्यामुळे मंडळ्या आणि नामधारी ॲड्व्हेंटिस्ट रागावले, कारण ते शब्बाथाच्या सत्याला खोटे ठरवू शकत नव्हते.”

अर्ली रायटिंग्स, पृ. ३३

धार्मिक लोक "शब्बाथ अधिक पूर्णपणे" का जाहीर करतात? कारण शब्बाथाद्वारे ते पवित्र आत्म्याच्या विशेष देणग्या प्राप्त करीत असतात. सैतानाला ही गोष्टी लोकांनी समजावी असे वाटते काय? नक्कीच नाही! म्हणूनच त्याने "लहान शिंग" या सामर्थ्याद्वारे पवित्र उत्सव आणि नियम बदलण्याचे कार्य केले:

तो परात्पर देवाविरुद्ध गोष्टी बोलेल आणि परात्पर देवाच्या पवित्र जनांस जेर करील; तो नेमलेल्या सणांत व घालून दिलेल्या शिस्तीत बदल करण्यास पाहील; एक काळ, दोन काळ व अर्धा काळपर्यंत ते त्याच्या कबजात राहतील. दानियेल ७:२५

हे तुम्हाला सहज समजेल की सैतान पवित्र उत्सवांमध्ये बदल का करू इच्छितो कारण या नियुक्त वेळांद्वारे देवाची लेकरें देवाच्या पुत्र–कन्या असल्याच्या त्यांच्या ओळखीमध्ये नव्याने स्थापित होतात. ते त्या पित्याच्या आनंदात प्रवेश करतात जो त्याने पहिल्या शब्बाथदिवशी आपल्या पुत्रावर प्रकट केला होता. आणि ख्रिस्तामध्ये आपण हा आत्मिक आशीर्वाद त्याच्या संपूर्ण परिपूर्णतेत प्राप्त करतो.

मध्यरात्रीची हाक

मत्तय २५ मधील दहा कुमारींचा दृष्टांत हा परिक्षाकाल संपण्याच्या आधी देवाच्या लोकांच्या अनुभवात अत्यंत महत्त्वाची भूमिका बजावतो.

तेव्हा स्वर्गाचे राज्य दहा कुमारींसारखे असेल; त्या आपले दिवे घेऊन वराला सामोऱ्या जाण्यास निघाल्या. त्यांत पाच मूर्ख होत्या व पाच शहाण्या होत्या. कारण मूर्ख कुमारींनी आपले दिवे घेतले; पण आपल्याबरोबर तेल घेतले नाही; शहाण्यांनी आपले दिवे घेतले व भांड्यांत तेलही घेतले. मग वराला विलंब लागला व त्या सर्वांना डुलक्या आल्या व झोप लागली. तेव्हा मध्यरात्री अशी हाक आली की, 'पाहा, वर आला आहे, त्याला सामोऱ्या चला.' मत्तय २५:१–६

शहाण्या आणि मूर्ख कुमारींमधील फरक हा होता की शहाण्या कुमारींच्या भांड्यात

त्यांच्या दिव्यांबरोबर अतिरिक्त तेल होते. तेल म्हणजे पवित्र आत्म्याचे प्रतीक आहे. म्हणून शहाण्या कुमारींनी मूर्खांपेक्षा अधिक पवित्र आत्मा प्राप्त केला होता. परंतु त्यांनी हे कसे प्राप्त केले? शहाण्या कुमारी त्या स्त्रीप्रमाणे आहेत जी चंद्रावर उभी आहे आणि सूर्याने परिधान केलेली आहे. त्या ख्रिस्ताच्या या बोलावणीला प्रतिसाद देतात:

अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन. मत्तय ११:२८

शहाण्या कुमारीना तो बोलावतो तेव्हा त्या येतात. येशू कसा बोलावतो याचे एक उदाहरण येथे आहे:

मग सणाच्या शेवटल्या म्हणजे महत्त्वाच्या दिवशी येशू उभा राहून मोठ्याने म्हणाला, "कोणी तान्हेला असला तर त्याने माझ्याकडे यावे आणि प्यावे. योहान ७:३७

येशूने त्यांना उत्सवाच्या वेळेसच बोलावले; कारण हा पित्याने नियुक्त केलेला ऋतू होता ज्यात आत्म्याची अधिक उंच भरती दिली जात असे. हो, आपण ख्रिस्ताकडे दिवस–रात्र कधीही येऊ शकतो; तथापि, आत्म्याची प्रेरणा विशेष रीतीने या वेळांना आपल्याला बोलावते:

१. सकाळ

२. संध्याकाळ

३. शब्बाथ

४. चंद्रदर्शन (नविनचंद्र)

५. बेखमीर भाकरीचा सण

६. सप्तकांचा सण

७. मंडपांचा सण

हेच ते ताजेतवानेपणाचे ऋतू आहेत जे शब्बाथाच्या सात सिद्धांतानुसार कार्य करतात. १८४४ साली, मध्यरात्रीची हाक दिली गेली तेव्हा प्रभूंनी आपल्या लोकांसाठी एक पायाभूत पाया घातला. प्रभूंनी सॅम्युएल स्नो नावाच्या एका माणसाला नेमकेपणाने बायबलातील पंचांग निश्चित करण्यास मार्गदर्शन केले ज्याद्वारे प्रायश्चित्त दिन ठरवता येईल. १८४४ च्या ऑगस्ट महिन्यात त्याने ही तारीख जाहीर केली तेव्हा आत्मा महान सामर्थ्याने ओतला गेला.

"दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचा अंत जवळ आल्यावर, मी स्वर्गातून उतरून येणारा एक महान प्रकाश देवाच्या लोकांवर पडताना पाहिला. या प्रकाशाच्या किरणांमध्ये सूर्याइतकी तेजस्विता होती. मला देवदूतांचे आवाज ऐकू आले 'पाहा, वर येतो आहे; त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा!'

हीच ती मध्यरात्रीची हाक होती जी दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य देणारी होती. देवदूत निराश झालेल्या संतांना जागे करण्यासाठी आणि त्यांच्या पुढील महान कार्यासाठी त्यांना तयार करण्यासाठी स्वर्गातून पाठवले गेले. सर्वांत हुशार आणि प्रतिभापूर्ण लोकांना हा संदेश प्रथम मिळाला नाही. देवदूत विनम्र आणि समर्पित लोकांकडे पाठवले गेले, आणि त्यांनी त्यांना या हाकेने उठवले: 'पाहा, वर येतो आहे; त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा!' या हाकेची जबाबदारी ज्यांच्यावर होती त्यांनी विलंब न करता, पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्यात हा संदेश जाहीर केला आणि आपल्या निराश भावंडांना जागृत केले. हे कार्य मानवी बुद्धी किंवा विद्वत्तेवर उभे नव्हते तर देवाच्या सामर्थ्यावर उभे होते; आणि ज्यांनी ही हाक ऐकली ते संत ती रोखू शकत नव्हते. सर्वांत आध्यात्मिक लोकांनी हा संदेश प्रथम स्वीकारला; आणि जे आधी या कार्यात नेते होते त्यांनी सर्वांत शेवटी हा संदेश स्वीकारला आणि या हाकेला अधिक उंच नेण्यास मदत केली: 'पाहा, वर येतो आहे; त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा!'" — अर्ली रायटिंग्स, २३८.२

मध्यरात्रीच्या हाकेचे सामर्थ्य हे पंचांगाच्या अचूक गणनेतच होते. हा प्रकाश देवाच्या लोकांचा मार्ग संपूर्णपणे, शहरापर्यंत उजळविण्यासाठी देण्यात आला होता.

मी जगात ॲड्व्हेंट लोकांचा शोध घेतला, पण ते सापडले नाहीत. तेव्हा एक आवाज मला म्हणाला, 'पुन्हा पाहा, आणि थोडे वर पाहा.' मी डोळे वर केले, तर मला जगापेक्षा वर एक सरळ व अरुंद मार्ग दिसला. या मार्गावर ॲड्व्हेंट लोक शहराकडे जात होते जे त्या मार्गाच्या शेवटी होते. त्यांच्यामागे, मार्गाच्या सुरुवातीला एक

तेजस्वी प्रकाश ठेवला होता. देवदूताने मला सांगितले की हा प्रकाश म्हणजे मध्यरात्रीची हाक आहे. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर चमकत होता आणि त्यांच्या पावलांसाठी प्रकाश पुरवीत होता ज्यामुळे ते अडखळू नयेत. — अर्ली रायटिंग्स, १४

मध्यरात्रीची हाक ही १८४४ वर्ष प्राप्त करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या मिलेराईटांच्या सर्व भविष्यसूचक शिकवणींचा समावेश करणारी होती; परंतु या संपूर्ण चळवळीला परमोच्च बिंदूपर्यंत नेणारा संदेश हा सॅम्युएल स्नो यांनी उघड केलेल्या पंचांग-संदेशामुळेच होता. हा प्रकाश देवाच्या नगरापर्यंत जाणारा पूर्ण मार्ग उजळविणारा होता. याचा अर्थ असा की सॅम्युएल स्नो यांनी शोधलेले पंचांग हे आजही आपल्यासाठी तितकेच महत्त्वाचे आहे. या पंचांगाच्या ज्ञानाने देवाचे लोक काळ आणि ऋतू ओळखू शकतात आणि सूर्याने परिधान केलेली व चंद्रावर उभी असलेली त्या स्त्रीचा भाग होऊ शकतात. आपण आपल्या पित्याने नियुक्त केलेल्या ताजेतवानेपणाच्या ऋतूंमधून आत्म्याची सामर्थ्यशाली देणगी अधिक पूर्ण रीतीने प्राप्त करू शकतो. १८४४ पासून शब्बाथ हे एक परीक्षेचे सत्य ठरले आहे, कारण आत्म्याने शिक्कामोर्तब होण्यासाठी लागणारी पवित्र आत्म्याची देणगी शेवटच्या या दिवसांत प्राप्त व्हावी लागते. हीच म्हणजे शहाण्या कुमारींच्या अतिरिक्त तेलाची देणगी.

अविश्वासू होऊ नका, तर विश्वास ठेवा. आपला पिता आपल्यात आनंद मानतो, आणि आपण त्याच्या नियुक्त बोलावणीला प्रतिसाद दिला तर तो आपल्याला राज्य देतो. जेव्हा आपण सैतानाऐवजी ख्रिस्तालाच म्‌ओएदिमच्या पर्वतावर (यशया १४:१३) बसू देतो, तेव्हा तो आपल्याला बोलावतो त्या प्रत्येक वेळी आपण त्याच्याकडे येतो आणि त्याच्या आत्म्याचा शिक्कामोर्तब करणारा विश्राम प्राप्त करतो.

अंधकारातून बोलावलेले

या पुस्तकामध्ये मी अनेक बायबलाधारित पुरावे मांडले आहेत, ज्याद्वारे हे स्पष्ट होते की शब्बाथाची “अधिक पूर्ण” ओळख ही पित्याच्या शिक्क्याचा अनुभव देते जो

पुत्राच्या आत्म्याद्वारे आपल्या कपाळांवर उमटतो. आता मी तुम्हाला माझ्या वैयक्तिक साक्षीचे काही अंश दुसरा साक्षीदार म्हणून सांगू इच्छितो; कारण लिहिले आहे:

त्याला त्यांनी कोकऱ्याच्या रक्तामुळे व आपल्या साक्षीच्या वचनामुळे जिंकले; आणि त्यांच्यावर मरायची पाळी आली तरी त्यांनी आपल्या जिवावर प्रीती केली नाही. प्रकटीकरण १२:११

११ सप्टेंबर २००१ रोजी न्यूयॉर्कमधील ट्विन टॉवर्स कोसळल्यानंतर अवघ्या तीन आठवड्यांच्या आत, मी ऑस्ट्रेलियातील सिडनीच्या उत्तरेस काही सभा घेऊन संदेश सादर करीत होतो. त्या संदेशांत दोन राज्यांतील विरोधाभास स्पष्ट करण्यात आला होता. एक राज्य म्हणजे देवाचे राज्य आपल्याला आपल्या स्वर्गीय पित्याशी ख्रिस्ताद्वारे असलेल्या नात्यातून मूल्य देते. दुसरे राज्य म्हणजे सैतानाचे राज्य मूल्य देते ते व्यक्तिगत सत्ता, पद आणि कर्तृत्व यांवर आधारित. सैतानाचा पतन हे देवाचा पुत्रत्वाचा मुकुट गमावून स्वयंनिर्मित रिकामपणाच्या चक्रात कोसळणे असे दाखविले गेले. मानवजातीने पापात पडल्यावर हेच निरर्थक रिकामपण तिच्या हाती आले. या दुर्जन राज्यावर विजय मिळवण्याची किल्ली होती विश्वासाने येशूच्या पुत्रत्वात प्रवेश करणे. पित्याने येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी आणि जंगलातील सैतानाशी झालेल्या संघर्षात ख्रिस्तामध्ये आपले खरे पुत्रत्व उघड केले. आपण आपल्या प्रियकरात स्वीकारलेलो आहोत. (इफिसकरांस १:६) बाप्तिस्म्यात पित्याने आपल्या पुत्रास म्हटलेले शब्द हेच शब्द आपण विश्वासाने स्वीकारतो.

माझ्या मनात या सर्व विचारांचा उदय कशामुळे झाला? २००१ च्या पहिल्या सहामाहीत एका शब्बाथ सकाळी मी फेरफटका मारत होतो. आजारपणामुळे अनेक आठवडे मला मंडळीत जाता आले नव्हते. चालता चालता माझ्या पहिल्या जन्मलेल्या मुलाच्या जन्मदिवसाची आठवण मनात उभी राहिली. माझ्या पत्नीने तो मला हातात दिला त्या क्षणी मला झालेला आनंद त्या माझ्या हातातल्या लहानशा आनंदगुच्छाच्या डोळ्यांत पाहताना मी जणू निश्चल उभा होतो हे सर्व डोळ्यासमोर उभे राहिले. त्या क्षणी मी प्रार्थना केली होती: “प्रिय प्रभू, माझ्या आणि माझ्या मुलामध्ये कधीही काहीही येऊ देऊ नकोस; आणि मला फक्त एवढेच हवे आहे की त्याने मला माझ्या अस्सल स्वरूपात ओळखावे.” ही विचार प्रार्थना मी आठवताच त्याच क्षणी माझ्या मनात एक आवाज आला: “एड्रियन्, मला

तुझ्याविषयी असाच अनुभव आहे.” या शब्दांनी मी क्षणात थबकून गेलो. माझ्या अंतरंगातून अचानक प्रतिकाराचा एक भाव वर आला. “पण प्रभू, तू माझ्यासारख्या पाप्याला कसा प्रेम करू शकतोस?” हा विचार मला दचकवणारा होता, कारण मी येशू ख्रिस्तावर पापक्षमेसाठी विश्वास ठेवत होतो; तरीही माझ्या अंतःकरणात कुठेतरी खोल दडलेला हा संशय त्या क्षणी उघड झाला जणू मला पूर्वी कधीच माहीत नव्हते की तो तिथे आहे. माझ्या स्वर्गीय पित्याने माझ्या मुलाद्वारे मला त्याच्याविषयी मी किती मौल्यवान आहे हे सांगण्याचा मार्ग शोधला, तेव्हा माझ्यात दडलेले ते निरर्थकतेचे दगड पृष्ठभागावर आले, आणि मी जाणूनही न जाणून त्याच्याविरुद्ध झगडत होतो. पित्याचे ते शब्द माझ्या आत्म्याच्या मध्यभागी पेट घेणाऱ्या अग्निसारखे होते ज्यांनी माझ्या निरर्थकतेला सामोरे जाण्यास मला भाग पाडले, आणि ज्यांनी तिला निग्रहाद्वारे भस्म करून टाकण्याची इच्छा व्यक्त केली. हे झगडे काही मिनिटे असेच चालू राहिले. शेवटी माझ्या मनात पुन्हा आवाज आला: “तू माझे तुझ्यावरचे प्रेम नाकारणार आहेस काय?” मी पुन्हा गोंधळून गेलो. मी तत्क्षणी माझा दोष कबूल केला, आणि मनात म्हटले: “प्रभू, मी तुझ्या पुत्राच्या बलिदानाद्वारे तुझी कृपा स्वीकारतो; ती अतिशय विलक्षण आहे, तरी मी तिला स्वीकारतो.” माझ्या मुलाद्वारे माझ्या स्वर्गीय पित्याने माझ्या अस्तित्वाच्या मध्यभागी हात घालून त्याचे प्रेम माझ्यासाठी त्याच्या पुत्राद्वारे प्रकट केले. त्याने माझ्यातील निरर्थकतेचे ओझे उकरून काढले आणि माझे हृदय जिंकले. अत्यंत विस्मयाची गोष्ट म्हणजे, हे सर्व शब्बाथ दिवशीच घडले ज्या दिवशी पिता आपल्या पुत्राविषयी आपला आनंद प्रगट करतो त्याच दिवशी त्याने माझ्यात आपला आनंद व्यक्त केला.

तरीही, ही स्वातंत्र्याची चव चाखूनही शत्रू सहज मागे हटला नाही. प्रेमाच्या त्या ज्वालांना माझ्यातील निरर्थकतेची राख करण्यासाठी काही काळ हवा होता. या नव्या विचारांनी माझा संपूर्ण विचारसरणी बदलून गेली, आणि मला अशा मार्गावर उभे केले ज्याची मी कधी कल्पनाही केली नव्हती. ख्रिस्तामधील आपल्या पुत्रत्वाचे स्वातंत्र्य जाहीर करणे एक गोष्ट आहे; पण दुसऱ्या राज्याने आपल्या हृदयावर किती खोलवर पकड घेतली आहे हे समजणे ही पूर्णपणे वेगळी गोष्ट आहे. आणि अशा रीतीने मला स्वतःच्या अनुभवातून महासंघर्षाची म्हणजे ओळखीच्या युद्धाच्या स्वरूपातील साक्ष मिळाली. मी स्वतःला या दोन राज्यांमध्ये भटकताना पाहिले. पण माझ्या निरर्थक, कार्याधिष्ठित विचारसरणीची जाणीव जशी जशी वाढत गेली तशी

ती अधिक पारदर्शक होऊ लागली. प्रत्येक वेळी मी चुकीच्या राज्यात कोसळलो तरी मी त्या नदीकाठी येऊ शकलो जिथे पुन्हा पुन्हा तोच आवाज ऐकू येत असे “ख्रिस्त येशूद्वारे तू माझा प्रिय पुत्र आहेस.” मला राज्याची किल्ली सापडली होती! मी ख्रिस्ताच्या पुत्रत्वातून माझे पुत्रत्व प्राप्त केले.

ओळखीचे युद्ध

माझ्या हातात ही किल्ली आल्यावर मी एक खोल, अंत:करणस्पर्शी आशीर्वादाच्या जाणिवेने भरून गेलो. देवाच्या पुत्रावरील जो आशीर्वाद विश्रांती घेतो, तोच आशीर्वाद माझ्या जीवनात, माझ्या अनेक क्षेत्रांमध्ये उतरू लागला. तीन वर्षांनी मी एका युवक-बायबल गटात ही काही संकल्पना सामायिक करायला सुरुवात केली, आणि याच ठिकाणी माझी क्रेग आणि ब्रॉनविन जेकब्सन यांच्याशी भेट झाली. क्रेगने हा संदेश तत्क्षणी आत्मसात केला आणि आमच्यासोबत हा संदेश सादर करण्यास तो पुढे आला. त्यानंतरच्या वर्षी, म्हणजे २००५ साली, मी ९/११ घटनानंतर २००१ मध्ये मला दिले गेलेले मूलभूत सिद्धांत लिहायला सुरुवात केली. पुस्तक लहान असले तरी ते पूर्ण करायला मला जवळजवळ बारा महिने लागले. ते पूर्ण करताना अनेक अडथळ्यांना सामोरे जावे लागले. यातील जास्तीत जास्त अडथळे हे पूर्वीच्या मनोरंजनाशी संबंधित सवयींमुळे होते. जेव्हा जेव्हा मी अशा कोणत्याही मनोरंजनात गुंतलो जे खऱ्या पुत्रत्वाच्या तत्त्वांशी संघर्ष करणारे होते, तेव्हा मी काहीही लिहिण्याची क्षमता पूर्णपणे गमावत असे. जेव्हा मी माझे दोष कबूल केले, माझे पुत्रत्व पुन्हा स्वीकारले, तेव्हा शब्द अतिशय सहजतेने मनातून वहात कंप्यूटरच्या पडद्यावर उतरू लागत. मला आश्चर्य वाटले की अनेक असे उपक्रम, जे ख्रिश्चन लोक निर्हानिक मानतात, ते मला या नातेसंबंधी राज्याच्या आत्म्याशी जोडण्यास पूर्णपणे अक्षम करत होते. मला लवकरच उमगले की या राज्यात टिकून राहायचे असेल तर सर्व ते विरंगुळा आणि मनोरंजन, जे सत्ता, सामर्थ्य आणि कर्तृत्वाविषयी आकर्षण निर्माण करतात, ते माझ्या जीवनातून दूर केले पाहिजेत.

भविष्यसूचक आत्म्याच्या लेखनातून मी या गोष्टींबद्दल अनेक वर्षांपासून माहिती ठेवत होतो, तरीही त्यांच्यावर मात करण्याची माझी क्षमता अगदी मर्यादित असल्याचे मला जाणवत होते. कधी खोल आत्मपरीक्षणानंतर मी माझ्या खोलीतून

अशा गोष्टी दूर काढत असे ज्या हळूहळू माझे मन ख्रिस्तापासून हटवत होत्या; तरी काही काळाने मी जुन्या सवयींत परत घसरत असे. माझ्या बाबतीत हे मुख्यत्वे माहितीपट, इतिहासपट, क्रीडा-संबंधित उपक्रम आणि काही संगणक खेळ यांच्याशी संबंधित होते. देवाचा मुलगा म्हणून मिळालेली माझी नवी ओळख सुरुवातीला मांस आणि आत्मा यांच्यातील युद्ध अधिक तीव्र करणारी ठरली. इतर लोक काही विशिष्ट "निर्हानिक" समजल्या जाणाऱ्या मनोरंजनात गुंतताना अगदी निवांत असतात, पण हेच मनोरंजन माझ्यासाठी जणू नरकासमान यातना निर्माण करत होते. हे मला अगदी विचित्र वाटत असे. मला जे जाणवत होते, ते त्यांना काहीच जाणवत नव्हते का? त्यांच्यात काही संघर्ष नव्हता काय? काही वर्षे गेल्यावर मला खऱ्या अर्थाने हे उमजले की या नवीन राज्याची तत्वे माझ्या जीवनात हळूहळू, पण दृढतेने कार्य करत होती, आणि जुन्या राज्याच्या कितीतरी थर माझ्यातून उपटून काढले जात होते आणि पराभूत केले जात होते.

संपूर्ण जगाला सांग

ओळखीचे युद्ध हे पुस्तक पूर्ण केल्यानंतर पाच–सहा महिन्यांनी, याच शीर्षकाखाली मी सिडनीच्या पश्चिम भागात काही सभा घेतल्या. या सभा २८ आणि २९ एप्रिल २००६ रोजी झाल्या. पहिल्या दोन संदेशांची शीर्षके होती "ओळख हरवलेली" आणि "ओळख पुनर्प्राप्त केलेली." हे प्रामुख्याने तेच संदेश होते जे मी २००१ साली सादर केले होते. यानंतर मी "द ग्लोरी ऑफ चिल्ड्रेन" हा उपदेश मांडला. हा उपदेश येशूच्या बाप्तिस्म्याच्या कथेमधून मला प्रकट झालेल्या पुत्रत्वाच्या तत्त्वांना घेऊन त्यांना पृथ्वीवरील पित्याच्या त्याच्या मुलांशी असलेल्या जबाबदारीच्या पातळीवर आणणारा होता. या संदेशाचा मुख्य वचन होते:

पुत्रपौत्र वृद्धांचा मुकुट होत; मुलांची शोभा त्यांचे वडील होत; नीतिसूत्रे १७:६

या संदेशात पित्यांनी आपल्या मुलांना आशीर्वाद देण्याची भूमिका स्पष्ट झाली जसा आपला स्वर्गीय पिता यांनी ख्रिस्ताला बाप्तिस्म्याच्या वेळी आशीर्वाद दिला. पित्याचा आशीर्वाद ख्रिस्ताद्वारे पृथ्वीवरील पित्यापर्यंत पोहोचतो आणि त्याच्या हातून मुलांपर्यंत वाहतो, हे यात उघड झाले. आईची भूमिका ही ठरवते की पित्याचा

आशीर्वाद मुलांकरिता किती सामर्थ्यशाली ठरणार कारण पित्याला जितका अधिकार पत्नी देईल तितकाच त्याचा परिणाम होऊ शकतो. पुढील दोन संदेशांमध्ये दोन कुटुंबांचे निम्रोद आणि अब्राहाम यांचा इतिहास एकत्र ठेवून तुलना करण्यात आली. ही दोन्ही कुटुंबे दोन भिन्न राज्यांचे एक नातेसंबंधाच्या आशीर्वादावर उभे असलेले राज्य, आणि दुसरे सत्ता व कर्तृत्वाधिष्ठित राज्य प्रतिनिधित्व करतात. शेवटच्या संदेशात या दोन राज्यांनी दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशावर आणि बाबेलाच्या पतनावर कसा प्रभाव टाकला हे दाखवले. हे विचार माझ्यासाठी क्रांतिकारी होते, परंतु ते ख्रिस्ताच्या पुत्रत्वात आपले पुत्रत्व शोधल्यानंतर नैसर्गिकरीत्या येणारी पुढची पायरीच होती. सभेतील वातावरण अत्यंत विलक्षण होते. अनेकांची अंतःकरणे स्पर्शली गेली, आणि अनेकांच्या मनावर नव्या प्रकाशाची प्रभा उगवू लागली. त्या रात्री येशूमध्ये मला देवाचे लेकरू म्हणून स्थान मिळाले; त्या सुरक्षित कुशीत मी विसावलो आणि स्वर्गीय पित्याच्या प्रेमाने भरून गेलो.

रविवार, ३० एप्रिलच्या सकाळी, सुमारास ५ वाजता, माझी झोप एका अद्‌भुत गाण्याच्या स्वरांनी उघडली. हा संगीताचा स्त्रोत कुठे होता हे एक कोडे होते. मी चार्ल्स वेस्ली यांचे स्तोत्र “अँड कॅन इट बी” ऐकत होतो. माझे मन कालवरीच्या किमतीच्या विचारांनी आणि ख्रिस्ताद्वारे देव माझा पिता आहे याची निशंक खात्री देणाऱ्या आनंदाने भरून गेले. त्या क्षणी मला पित्याच्या प्रेमाची एक प्रचंड, अगदी ओतप्रोत जाणिव झाली. भावना इतक्या तीव्र होत्या की मी जणू बुडून जाईन असे वाटले. मी इतका विस्मित झालो की माझ्या तारणाऱ्याला मनात म्हणालो, “प्रभु, मला याचे आणखी किती ओझे वाहता येईल हे मला समजत नाही.” जरी हा एक मूर्खपणा वाटणारा प्रतिसाद होता, तरी मला कोणताही दोषारोप जाणवला नाही, आणि तीव्रता हलकी झाली. पुन्हा एकदा माझ्यातील निरर्थकतेचे दंश वर येऊ लागले; पण या वेळी ते २००१ च्या तुलनेत खूपच क्षीण होते. मग अतिशय स्पष्ट असा आवाज माझ्या मनात आला: “हा संदेश तू जगाला द्यावास.” येशूच्या पुत्रत्वाद्वारे पुन्हा प्राप्त झालेले आपले पुत्रत्व आणि घरात पित्याच्या द्वारे मिळणारा आशीर्वाद, तसेच मंडळीत ज्येष्ठ व पास्टरद्वारे वाहणारा आशीर्वाद हा संदेश जगात पोहोचवायचा होता. मला कसे करावे हे माहिती नव्हते, पण मी तत्क्षणी तयार झालो. मी लगेच माझ्या सोबत प्रवास करणाऱ्या मित्र एड्डी पेरेझकडे गेलो आणि जे काही माझ्याबरोबर घडले ते सर्व सांगितले. या नवीन कार्यात तो माझ्यासोबत उभा राहण्यास तयार झाला. मला मिळालेला तो खोल आशीर्वाद

माझ्या आत्म्यात जणू एक धगधगती ज्वाला बनून पेटत होता. मी सुरुवात केली शुक्रवारी संध्याकाळच्या उपासनेच्या वेळी माझ्या पत्नीला आणि मुलांना आशीर्वाद देऊन. हा आशीर्वाद तुम्ही देता तो तेव्हाच देता येतो जेव्हा तो तुम्हाला स्वतः मिळालेला असतो. देवाच्या पुत्रत्वातून पित्याच्या प्रेमाची खोल जाणीव नसेल, तर आपल्याकडे इतरांना देण्यासाठी काहीच उरत नाही. पण जेव्हा आपण हे प्रेम विश्वासाने स्वीकारतो तेव्हा ते इतरांसोबत सामायिक करण्याची अखंड ओढ निर्माण होते. ते आपण आवरूच शकत नाही.

आशीर्वाद

त्या दिवसांत मी ज्या मंडळ्यांपैकी एका मंडळीत पास्टर म्हणून कार्य करत होतो, त्या मंडळीमध्ये एका शब्बाथ दिवशी मी सर्व मुलांना पुढे येण्यास बोलावले. ते एकेक करून माझ्यासमोर उभे राहिले, आणि मी त्यांच्या डोक्यावर हात ठेवून त्यांना आशीर्वाद दिला. प्रत्येक मुलासाठी प्रार्थना करण्यापूर्वी मी मनात निःशब्द प्रार्थना केली: "प्रभू, या मुलाला तू माझ्या तोंडून काय सांगू इच्छितोस?" जेव्हा मला एकदा हे समजले की स्वर्गीय पिता मानवी वाहिन्यांद्वारे त्याचा आशीर्वाद ओततो, तेव्हा मी माझ्या मंडळीतील कुटुंबांच्या जीवनात देवाचे वचन बोलण्याच्या माझ्या पवित्र जबाबदारीची जाणीव झाली. माझी प्रार्थना साधारण अशी असायची:

"प्रिय पिता, मॅरियनबद्दल तुझे आभार. ती तुझी अतिप्रिय कन्या आहे, जिच्याविषयी तू ख्रिस्त येशूमध्ये आनंद मानतोस. हिला सदैव जाणवत राहो की तू तिला प्रेम करतोस; तिच्या पालकांचे ऐकण्यास तिला कृपा दे; आणि ती देवभक्त स्त्री बनो जी सदैव योग्यतेसाठी उभी राहील. आम्ही तुला येशूच्या नावाने धन्यवाद देतो."

"पिता, स्टीफनबद्दल तुझे आभार. तो तुझा प्रिय पुत्र आहे, ज्याच्यात तू ख्रिस्त येशूद्वारे संतोष मानतोस. त्याला हे जाणवू दे की त्याचे चर्च-परिवार त्याला प्रेम करतो; तो सदैव आपल्या पालकांचा मान राखो; आणि तो तसा देवभक्त पुरुष बनो जसा बनण्यासाठी तू त्याला बोलावले आहेस."

यानंतर पवित्र आत्मा मनात आणून देईल ते काही आणखी शब्द मी जोडत असे,

आणि प्रार्थना पूर्ण होत असे. दुसऱ्या दिवशी सकाळी एका आईचा मला फोन आला. ती म्हणाली: “पास्टर, तुम्हाला माहिती आहे माझ्या मुलीने आत्ताच काय म्हटले? तिने म्हटले, ‘आई, मी मौल्यवान आहे!’” मी तिला विचारले, “तिने तसे का म्हणाले?” तिचे उत्तर होते: “कारण पास्टर म्हणाले तसे!” त्या आईने पुढे सांगितले: “मी माझ्या मुलीला हे अनेक वेळा सांगितले आहे. पण काल जसे तिला स्पर्श झाला… तसा कधीच झाला नव्हता.”

तो क्षण माझ्या आयुष्यातील एक निर्णायक वळण होता. माझ्या मनात एक विचार चमकून गेला “आता मला समजले की खरोखरच पास्टर असणे म्हणजे काय.” पित्यांची, ज्येष्ठांची आणि पास्टरांची जबाबदारी काय असते याबद्दल नव्या प्रकाशाची सुरुवात त्या क्षणी झाली.

देवपित्याच्या दृष्टीने शुद्ध व निर्मळ धर्माचरण म्हणजे अनाथांचा व विधवांचा त्यांच्या संकटांत समाचार घेणे, व स्वतःला जगापासून निष्कलंक ठेवणे हे आहे. याकोब १:२७

मंडळीतील पिता आणि ज्येष्ठ यांचा खरा धर्म म्हणजे पितृहीन आणि विधवांच्या जीवनात पित्याचे शब्द बोलणे त्यांना हे सांगणे की स्वर्गीय पिता त्यांना प्रेम करतो, आणि ते त्याच्यासाठी मौल्यवान आहेत. याच सत्यात ते सामर्थ्य आहे जे मनुष्याला जगाच्या डागापासून दूर ठेवते. हीच ती “आशीर्वादाची तत्त्वे” आहेत जी मंडळीतील ज्येष्ठांच्या मुख्य पात्रतांपैकी एकाचे मूळ आहे:

आपल्या घरची व्यवस्था चांगली ठेवणारा, आपल्या मुलाबाळांना भीडमर्यादेचे वळण लावून त्यांना स्वाधीन ठेवणारा असा असावा; कारण ज्याला आपल्या घरची व्यवस्था चांगली ठेवता येत नाही, तो देवाच्या मंडळीचा सांभाळ कसा करील? १ तीमथ्य ३:४–५

एखादा मनुष्य जर आपल्या पत्नीला आणि मुलांना आशीर्वाद देण्याची कला जाणत नसेल, तर मग तो प्रभूच्या मंडळीला कसा आशीर्वाद देऊ शकेल? कशी काळजी घेऊ शकेल? आशीर्वादाच्या संदर्भात, “अब्राहामाचा पुत्र” असण्याचा अर्थ माझ्यासाठी एका नव्या आणि अधिक खोल अर्थाने जिवंत झाला:

मी तुझ्यापासून मोठे राष्ट्र निर्माण करीन; मी तुला आशीर्वाद देईन, तुझे नाव मोठे

करीन; तू आशीर्वादित होशील; तुझे जे अभीष्ट चिंतितील त्यांचे मी अभीष्ट करीन; तुझे जे अनिष्ट चिंतितील त्यांचे मी अनिष्ट करीन; तुझ्या द्वारे पृथ्वीवरील सर्व कुळे आशीर्वादित होतील." उत्पत्ति १२:२–३

याच काळात आम्ही एक आशीर्वाद-समारंभ घेतला ज्यात मंडळी आणि कुटुंबाने मिळून एका तरुणाला आशीर्वाद दिला. तो अत्यंत आत्मिक, अंतःकरणाला भिडणारा क्षण होता. त्या तरुणाच्या विस्तारित कुटुंबातील एका व्यक्तीने ज्याचा मंडळीशी काहीही संबंध नव्हता त्याने भावना व्यक्त केल्या: "जर तुमची मंडळी अशा प्रकारे आशीर्वाद देते... तर आम्हालाही इथे यायचे आहे!"

या अनुभवांनंतर काहीच दिवसांनी मी अमेरिकेच्या इतिहास आणि वारसा यात्रेला निघालो. या प्रवासात ॲड्व्हेंटिस्ट अग्रणींच्या जीवनाशी संबंधित अनेक ठिकाणी भेट देण्याचा मला लाभ मिळाला. १२ ऑक्टोबर २००६ रोजी आम्ही विल्यम मिलर यांच्या शेतावर भेट दिली. त्यांच्या विषयी इतके वाचलेल्यानंतर त्यांच्या घरी प्रत्यक्ष उभे राहणे हे माझ्यासाठी मोठे सौभाग्य होते. आम्ही प्रथम चॅपलमध्ये एक छोटेखानी सभा घेतली आणि नंतर मेपलच्या वृक्षांच्या समूहात एकमेकांचे पाय धुण्यास गेलो. १९९४ पासून आरोग्याच्या समस्या माझ्या आयुष्याचा भाग होत्या. त्यातच जेट-लॅग आणि प्रवासाचा थकवा यामुळे मी अत्यंत अशक्त वाटत होतो. वर्षाच्या सुरुवातीला मला दिले गेलेला "हा ओळखीचा संदेश तुला जगापर्यंत न्यायचा आहे" हे आज्ञावचन मनात फिरू लागले. मी विचार करीत होतो: "मी इतका थकलेला असताना हे कार्य कसे शक्य होईल? कधी कधी दाह, पचनासंबंधी त्रास आणि पोटाच्या समस्यांमुळे चालणेही कठीण होत असे." विल्यम मिलर यांच्या त्या वृक्षवाटिकेत बसलेलो असताना मी वर आकाशाकडे पाहिले; तेव्हा मला दोन गरुड उडताना दिसले. आणि तत्क्षणी हे वचन मनात दणकन उजळले:

तरी परमेश्वराची आशा धरून राहणारे नवीन शक्ती संपादन करतील; ते गरुडाप्रमाणे पंखांनी वर उडतील; ते धावतील तरी दमणार नाहीत, चालतील तरी थकणार नाहीत. यशया ४०:३१

मी त्या वचनास घट्ट धरून उभा राहिलो आणि त्या वाटिकेतून बाहेर पडलो हे सर्व आपल्या वेळेस प्रभूच पूर्ण करील, या खात्रीने. सुमारे एक महिन्यानंतर, ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यावेळी मिळालेल्या आशीर्वादाविषयी एक नवा विचार मनात आला:

आणि पाहा, आकाशातून अशी वाणी झाली की, “हा माझा ‘पुत्र’, मला ‘परमप्रिय आहे, ह्याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे.” मत्तय ३:१७

या घटनेचे सामर्थ्य फक्त त्या वेळीच आहे जेव्हा खरा पिता आपल्या खऱ्या पुत्राशी बोलतो. माझ्या स्वतःच्या पित्याने मला पोहोचण्यासाठी माझ्या पुत्राविषयी असलेल्या प्रेमाच्या अनुभवाचा उपयोग केला होता आणि मग म्हणाले: “माझे तुझ्यावरील प्रेम ह्याहून अधिक आहे.” आणि नंतर बाप्तिस्म्याच्या वेळी आपल्या पुत्राबद्दल उच्चारलेल्या शब्दांद्वारे देवपित्याने हे प्रेम दृढपणे निश्चित केले. हे तेव्हाच अर्थपूर्ण ठरते, जेव्हा ख्रिस्त खरोखरच पित्याचा उत्पन्न झालेला पुत्र आहे, हे सत्य मान्य केले जाते. त्याच क्षणी हे वचन माझ्या मनावर खोलवर कोरले गेले:”

कारण पित्याच्या ठायी जसे स्वतःचे जीवन आहे तसे पुत्राच्या ठायीही स्वतःचे जीवन असावे असे त्याने त्याला दिले; योहान ५:२६

अनेक तुकडे योग्य ठिकाणी येऊ लागले. त्याच काळात माझे पचन पूर्णपणे कोसळले; मी नीट काही खाऊही शकत नव्हतो. पास्टर म्हणून काम चालू ठेवणे अशक्य झाले, म्हणून मला विश्रांतीची रजा घ्यावी लागली. सहा आठवड्यांनंतर मी माझ्या पूर्वीच्या मंडळ्यांपैकी एका मंडळीच्या चर्च-कॅम्पला गेलो. तिथे माझा मित्र रुबेन ओल्शेव्स्की जो त्या मंडळीतील एक ज्येष्ठ होता त्याच्याशी मी काही विचार शेअर केले. त्याने माझ्या बोलण्यातल्या एका मुद्द्याला पकडले आणि ख्रिस्ताच्या पुत्रत्वाच्या विषयावर मला प्रश्न विचारू लागला. आम्ही दोघे माउंट ग्लोरियसवर चालत होतो आणि त्या नावाला साजेशा वातावरणात ही चर्चा सुंदररीत्या उलगडत गेली. रुबेनचे प्रश्न माझ्या अभ्यासातले अनेक मुद्दे बाहेर आणत होते; मी दिलेली उत्तरेही त्याच्यासाठी अनेक तुकडे जोडणारी ठरत होती आणि तो अतिशय उत्साहित झाला. त्याच्या प्रतिसादाने मला अधिक खोलात जाण्याची प्रेरणा मिळाली कारण मी स्वतःच या नव्या ज्ञानाशी काय करावे याबद्दल अनिश्चित होतो. यापूर्वी एका अत्यंत जवळच्या मित्राने मी हा विषय काढताच मला थांबवून टाकले होते, म्हणून मी लोकांना दुरावण्याची भीती बाळगत होतो. पण त्या दिवशी प्रभू माझा मार्ग एक वेगळ्या दिशेने उघडत होता.

एलीयाचे पुनरागमन आणि जीवनाचे महत्त्व

माझा अभ्यास जसा अधिक खोल जात होता, तसा हा दृढविश्वासही सतत वाढत होता की येशू खरोखर देवाचा पुत्र आहे, आणि त्याच्याकडे असलेले सर्व काही त्याने आपल्या पित्याकडूनच वारसा म्हणून प्राप्त केले आहे. तरीही माझे आरोग्याचे संघर्ष सुरूच होते; मला जेवण करणेही कठीण होत होते. त्या काळात मी दोन आठवड्यांचा केवळ ज्यूसचा उपवास केला. काहीच दिवसांनी सुमारास जुलै २००७ च्या मध्यात एका रात्री मी अचानक जागा झालो. देवपुत्राविषयी आणि ॲड्व्हेंटिस्टांच्या शिकवणीच्या प्रणालीविषयी विचारांच्या लाटा मनात उसळत होत्या. जवळजवळ तीन तास मी जागाच पडून राहिलो. शेवटी मी उठलो आणि हे सारे विचार लिहून घेतले. पुढील दोन आठवड्यांतील अनेक रात्री असेच झाले. मी जागा व्हायचो, मनात उतू जाणारा विचारांचा प्रवाह वाट शोधू लागायचा, आणि मी लिहायला बसायचो. या कालावधीत मी एका पुस्तकाचा पहिला मसुदा पूर्ण केला. माझा संपूर्ण अभ्यास आणि अनुभव हा मलाखी ४:५–६ मध्ये सांगितल्याप्रमाणे “पित्यांचे हृदय मुलांकडे, आणि मुलांचे हृदय पित्यांकडे वळावे” या दिव्य कार्याशी जोडलेला होता. म्हणूनच त्या कुटुंबीय संदेशामुळे मी त्या पुस्तकाचे नाव ‘द रिटर्न ऑफ एलियाह’ असे ठेवले.

पुढील काही वर्षे, मी माझ्या मंडळीला खऱ्या उत्पन्न झालेल्या देवपुत्रासाठी जागा करावी, त्याला त्याच्या स्वतःच्या घरात स्थान द्यावे अशी विनंती करीत राहिलो. ही विनंती अखेर नाकारली गेली, आणि परिणामी माझ्या सेवाधिकारांचा मला त्याग करावा लागला. २००८ च्या उत्तरार्धात, माझ्या मनावर अशी खात्री बसली की, ओळखीचे युद्ध लिहिताना जे संबंध-आधारित राज्याचे तत्त्व मला उमगले होते, ते बायबलमधील प्रत्येक प्रमुख सिद्धांतावर आणि इतिहासावर लागू करून लिहिले पाहिजे. अशा रीतीने ‘लाइफ मॅटर्स’ हे पुस्तक आकाराला आले, आणि २००८ च्या शेवटास ते पूर्ण झाले. या पुस्तकात मी पती–पत्नी या नात्यातील त्या आत्मिक

भूमिकांवर बराच काळ चिंतन केले ज्या भूमिकांमुळे त्यांच्या मुलांवर आशीर्वाद अधिक विपुलपणे वाहू शकतो.

याच चिंतनातून माझ्या नजरेसमोर दोन मूलभूत तत्त्वे स्पष्ट होऊ लागली: प्रमुखत्व आणि अधीनता जी प्रत्यक्षात कृतज्ञता आणि सन्मान, आशीर्वाद आणि आदर, निर्माणशीलता आणि संगोपन अशा गुणधर्मांत प्रकट होत होती. पूर्वी मी पुरुष आणि स्त्री यांची समानता असा विचार नेहमीच एकाच चौकटीत पाहायचो. पण आशीर्वादाच्या तत्त्वाने माझे विचार पूर्णपणे हलवून दिले, आणि मला पुरुष व स्त्री यांच्या भूमिकांमध्ये असलेला नैसर्गिक फरक स्पष्टपणे दिसू लागला. आणि याच फरकातून "देवाच्या प्रतिरूपात" या विधानाचा एक नवीन, अधिक खोल अर्थ माझ्यासमोर उलगडू लागला:

मग देव बोलला, "आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मनुष्य आपण करू; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, ग्रामपशू, अवघी पृथ्वी आणि पृथ्वीवर रांगणारे सर्व प्राणी ह्यांवर ते सत्ता चालवतील." उत्पत्ति १:२६

आधी मी "प्रतिरूप" याचा अर्थ वैयक्तिक प्रतिमेप्रमाणे घेतला होता. पण आशीर्वादाच्या तत्त्वाने माझ्या मनात स्पष्ट रेषा उमटल्यावर, अचानक मला पुरुष–स्त्री ही प्रतिमा पिता आणि त्याचा पुत्र यांच्या प्रतिमेचे प्रतिबिंब आहे, असे दिसू लागले. आणि मग शास्त्रातील हे स्पष्ट समांतर नव्या तेजाने डोळ्यासमोर उभे राहिले:

प्रत्येक पुरुषाचे मस्तक ख्रिस्त आहे; स्त्रीचे मस्तक पुरुष आहे, आणि ख्रिस्ताचे मस्तक देव आहे, हे तुम्हांला समजावे अशी माझी इच्छा आहे. १ करिंथकरांस ११:३

पतीचे पत्नीवर असलेले प्रमुखत्व हेच तत्त्व अनुसरते जे पिता आपल्या पुत्रावर प्रमुख म्हणून प्रगट करतो. याचा अर्थ असा की पित्याने आपल्या पुत्रावर जो आशीर्वाद ओतला, त्याचाच प्रतिबिंब पतीने आपल्या पत्नीवर प्रदान करायचा असतो. हे हेही प्रकट करते की जशी हव्वा आदामापासून काढली गेली, तसाच ख्रिस्त पित्याकडून उत्पन्न झाला.

परमेश्वराने सृष्टिक्रमाच्या आरंभी आपल्या प्राचीन कृत्यांतील पहिले कृत्य, असे मला निर्माण केले. अनादिकाली, प्रारंभापासून पृथ्वीच्या पूर्वी माझी स्थापना झाली.

जलाशय नव्हते, पाण्याने भरलेले झरे नव्हते, तेव्हा मी जन्म पावले. पर्वत स्थापित झाले त्यापूर्वी, डोंगरांपूर्वी, मला निर्माण केले; नीतिसूत्रे ८:२२–२५

बाप्तिस्म्यात पित्याने आपल्या पुत्रावर घोषित केलेल्या आशीर्वादाच्या त्या दिव्य क्षणाने पतीने आपल्या पत्नीला कसा आशीर्वाद द्यावा याला एक नवीन, विलक्षण खोली मिळाली. परंतु हा आशीर्वाद द्यायचा तर स्वतः पतीलाही आशीर्वादित असणे गरजेचे आहे. म्हणूनच ख्रिस्त हा पुरुषाचा प्रमुख आहे त्याला आशीर्वाद देण्यासाठी. अशा प्रकारे १ करिंथकरांस ११:३ आपल्याला आनंदाचा आणि आशीर्वादाचा एक प्रवाही उतरंड दाखवते पित्याकडून पुत्राकडे, पुत्राकडून पतीकडे, पतीकडून पत्नीपर्यंत, आणि अर्थातच पती–पत्नीवरून त्यांच्या मुलांपर्यंत. म्हणून जेव्हा पती–पत्नी खऱ्या देवाची आणि त्याच्या पुत्राची उपासना करतात, तेव्हा ते आशीर्वादाच्या प्रतिरूपात रूपांतरित होतात आणि स्वतः आशीर्वाद द्यायला सुरुवात करतात. खऱ्या देवाची उपासना, जेव्हा मनाने समजून स्वीकारली जाते, तेव्हा हा आशीर्वाद स्वयंचलितपणे त्यांच्या जीवनात वाहू लागतो.

दैवी नमुना

ऑक्टोबर २०११ च्या सुरुवातीला, प्रमुखत्व व अधीनता, आशीर्वाद सन्मान या सर्व विचारांचा जणू स्फोटच झाला आणि द डिव्हाईन पॅटर्न (दैवी नमुना) हे पुस्तक जन्माला आले. हे पुस्तक ऍड्व्हेंटिस्ट अग्रणींनी अधोरेखित केलेल्या एका मुख्य वचनावर १ करिंथकरांस ८:६ वर आधारित होते. पुस्तक पूर्ण करण्यासाठी मी जवळजवळ सलग दोन आठवडे रोज लिहिले. या पुस्तकाचा उद्देश एक विशेष प्रश्न स्पष्ट करणे हा होता: जेव्हा प्रमुखत्व अध:पतनात, भ्रमात किंवा भटक्यात पडते, तेव्हा त्या प्रमुखत्वाशी कसे वागावे? या पुस्तकात हे उलगडले की प्रमुखत्वाच्या नियुक्त वाहिनीमध्ये आपण प्रवेश करतो की त्याबाहेर जातो यावर आशीर्वाद किंवा शाप दोन्ही गोष्टी अवलंबून असतात. पत्नीने आपल्या पतीच्या चुका सार्वजनिकपणे उघड करत त्याला लज्जित करणे हे योग्य ठरेल काय? अशी भूमिका पतीच्या प्रमुखत्वाला अधिक बळ देईल की ते कमकुवत करील? त्याच्या आशीर्वाद देण्याच्या वृत्तीवर याचा काय परिणाम होईल? किंवा मंडळीतील एखाद्या सदस्याने आपल्या वरच्या नेत्यांचे सार्वजनिकरित्या उघडपणे परीक्षण करणे योग्य ठरेल

काय? त्याचे परिणाम अपेक्षेपेक्षा कितीतरी खोलवर जाणारे ठरतील काय? आणि अशा रीतीने प्रमुखत्वाचा स्त्रोत कापला जाईल का विशेषत: जेव्हा प्रमुखत्वाच्या जागी सपाट, समान संरचनेची व्यवस्था निर्माण होते? माझ्या स्वतःच्या मंडळीशी झालेल्या वेदनादायी अनुभवामुळे माझ्या मनात प्रतिशोध घेण्याचा, नेत्यांचे दोष उघडे पाडण्याचा एक प्रचंड मोह निर्माण होत होता. पण मला स्पष्टपणे इशारा देण्यात आला होता की "परमेश्वराच्या अभिषिक्ताला हात लावू नकोस; अन्यथा तू स्वतःवर शाप आणशील."

दैवी नमुन्याविषयी मला मिळालेल्या अत्यंत महत्त्वाच्या जाणिवांपैकी एक म्हणजे: वाहिनीच्या स्थानावर असलेली व्यक्ती ही स्त्रोताच्या प्रमुखत्वाखाली विश्रांती घेते. आणि योगायोगाने किंवा दैवी नियोजनाने हे तत्त्व पुस्तकाच्या सातव्या अध्यायात (आणि सात म्हणजे शब्बाथ!) वर्णन झाले. शक्य तिथे मी अशा अर्थपूर्ण थरांची भर घालणे आवडते. पुस्तकाच्या १८ व्या अध्यायात मी असे लिहिले:

"इथेच दैवी नमुन्याचे महत्त्व स्पष्ट होते. शब्बाथाचे तत्त्व म्हणजे आपल्या श्रमांतून विश्रांती घेणे. आणि आशीर्वादाच्या वाहिनीत विश्रांती घेऊ शकणारेच आपल्या श्रमांपासून खऱ्या अर्थाने विश्रांती घेऊ शकतात." (दैवी नमुना) द डिव्हाईन पॅटर्न, पृ. १२२

मला पूर्ण जाणही नव्हती, आणि तरीही मला स्पष्ट होत गेले की खरा शब्बाथ-विसावा तिथेच मिळतो जिथे ख्रिस्त आपल्या पित्याशी असलेल्या नात्यात विश्रांती घेतो. ख्रिस्त आपल्या पित्यापुढे पूर्ण अधीनता आणि आज्ञाधारकतेत विश्रांती घेतो. हाच संपूर्ण विश्वातील एकमेव खरा विश्रांतीचा प्रदेश आहे. आणि ख्रिस्त त्या स्थानातच वास करतो. परंतु आपण जर ख्रिस्ताला पित्याशी पूर्ण समान, सह-स्वतंत्र, एकमेकांवर अवलंबून नसलेले अशी प्रतिमा बनवली तर अशा व्यक्तीसाठी कोणताच विश्रांतीचा स्थान उरत नाही. तो स्वतःच्या पायांवरच उभा असतो; तो कधी कोणावर झुकत नाही, विसावत नाही.

या पुस्तकात मी हेही उलगडले की स्त्रोत–वाहिनी हे तत्त्व अनेक नात्यांमध्ये कसे कार्य करते. हळूहळू पण अत्यंत स्पष्टतेने मला दिसू लागले की जेव्हा देव म्हणाला: "आपल्या प्रतिरूपानुसार, आपल्या सदृश असा मनुष्य आपण करू," तेव्हा याचा अर्थ असा होता की या जीवनातील सर्व प्रमुख गोष्टी दैवी नमुन्याच्या म्हणजे स्त्रोत व वाहिनीच्या तत्त्वातूनच वाहतात. आणि मग या नमुन्याचे रूप अनेक गोष्टींत

उलगडू लागले…

स्त्रोत	वाहिनी
जुना करार	नवा करार
अतिपवित्र स्थान	पवित्र स्थान
दहा आज्ञा	नियमशास्त्र
सूर्य	चंद्र
स्वर्गीय पवित्रस्थान	पृथ्वीवरील पवित्रस्थान
बायबल	भविष्यवाणीचा आत्मा

हे सारे संबंध सर्वत्र उघड होऊ लागले होते, आणि अनेक तुकडे एकमेकांत अशा रीतीने जुळू लागले की जणू संपूर्ण चित्र अधिकाधिक स्पष्ट होत गेले. आणि एकदा का तुम्ही हे शोधून काढले की ख्रिस्त खरोखर कोण आहे पूर्णपणे पित्याला अधीन, वाहिनीच्या स्थानावर असलेला पुत्र तेव्हा संपूर्ण बायबल जणू या प्रतिमेने प्रकाशमान होते. ह्याच वेळी मला पौलाच्या या वचनाचा खरा अर्थ उमगू लागला:

ते परिश्रम ह्यासाठी की, त्यांच्या मनास उत्तेजन प्राप्त व्हावे; प्रेमाने त्यांनी एकमेकांशी बांधले जावे; ज्ञानाची पूर्ण खातरी ही संपत्ती त्यांना विपुल मिळावी; व देवाचे रहस्य म्हणजे पित्याचे व ख्रिस्ताचे पूर्ण ज्ञान त्यांना व्हावे. त्या ख्रिस्तामध्ये ज्ञानाचे व बुद्धीचे सर्व गुप्त निधी आहेत. कलस्सैकरांस २:२–३

देव आणि ख्रिस्त यांचे रहस्य म्हणजे त्यांच्या नात्याची खरी ओळख जशी मला कळत गेली, तसा ज्ञानाचा आणि प्रज्ञेचा तो लपलेला खजिना मला सापडत गेला. या शोधाने माझे मन आणि हृदय अक्षरशः आनंदाने उड्या मारू लागले; संपूर्ण सृष्टीत कोरलेली अशी सुंदर एकवाक्यता, आणि त्याच वेळी संपूर्ण शास्त्र समजण्याची मुख्य किल्ली मला मिळाली! आपला देव किती अद्भुत आहे!

माझ्या मित्रांशी गेरी हुल्क्विस्ट आणि फ्रँक क्लिन ह्यांच्याशी बोलताना आम्ही विचार करू लागलो की दैवी नमुन्याचे नियम आणि शब्बाथावर काय परिणाम होत असतील? तेव्हा माझ्या मनात प्रकाश पडला की आठवड्याचा शब्बाथ हा सूर्याशी जोडलेला आहे. आपण पृथ्वीभोवती सूर्याच्या सात प्रदक्षिणा मोजतो (स्तोत्र १९:४–६). आणि वर्षातील उत्सव हे पृथ्वीभोवती चंद्राच्या सात संपूर्ण चक्रांवर आधारित आहेत. मग मी स्वतःलाच विचार करू लागलो: काय हे शक्य आहे का की शब्बाथही दैवी नमुन्यावरच कार्य करतो? दैवी नमुन्याचे एक मुख्य तत्त्व म्हणजे त्याचा विस्तार करणे म्हणजे स्रोताचे तेज वाहिनीत अधिक प्रकाशमान होणे.

हा त्याच्या गौरवाचे तेज व त्याच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या सामर्थ्याच्या शब्दाने विश्वाधार आहे, आणि [स्वतः आमच्या] पापांची शुद्धी केल्यावर तो उर्ध्वलोकी राजवैभवाच्या 'उजवीकडे बसला.' इब्री १:३

पुरुष देवाची प्रतिमा व वैभव असल्यामुळे त्याला मस्तक आच्छादन करणे योग्य नाही; स्त्री तर पुरुषांचा गौरव आहे. १ करिंथकरांस ११:७

वाहिनी ही स्त्रोताचा गौरव प्रतिबिंबित करते हे तत्त्व माझ्या मनात अधिक स्पष्ट होऊ लागले. आणि मग विचार चमकून गेला की कदाचित, वार्षिक उत्सव जर साप्ताहिक शब्बाथाशी जुळले, तर त्यातून आशीर्वादाची अधिक महान वाढलेली, तेजस्वी लहर येऊ शकते. परंतु हे सर्व फक्त त्याच वेळी अर्थपूर्ण ठरते जेव्हा आपण पित्याविषयी आणि पुत्राविषयी असलेल्या आशीर्वाद आणि विश्रांतीच्या नात्यात घट्ट रोवलेले असतो. हीच किल्ली आहे. जर आपण दुसऱ्या कोणत्याही पायावर उभे असू, तर या पैकी काहीही अर्थपूर्ण वाटणार नाही. हे सर्व त्या देवावर अवलंबून आहे ज्याची तुम्ही उपासना करता आणि त्या विश्वासावर की तो तुम्हाला आशीर्वाद देऊ इच्छितो.

शब्बाथाचा दैवी नमुना

मी नियमांविषयी अतिशय मन लावून अभ्यास करू लागलो. आणि मग मी स्वतःलाच हा सरळ प्रश्न विचारला: "नियमशास्त्राच्या पुस्तकाचे आणि दहा आज्ञांचे नाते नेमके कोणते?" हे फक्त एक तात्पुरते तरतूद आहे का जे क्रूसानंतर दहा

आज्ञांना स्वतंत्र उभे ठेवते? की हे प्रत्यक्षात दैवी नमुन्याचेच एक प्रकटीकरण आहे? या प्रश्नाचे उत्तर मला शास्त्रातील अनेक ठिकाणी सापडले. त्यातील एक अत्यंत स्पष्ट उदाहरण असे म्हणते:

लोक इतके सहज फसले होते, इतके चटकन मोहात पडत होते, की देवाने कोणतेही प्रलोभन खुले ठेवू नये म्हणून प्रत्येक दारावर पहारा ठेवण्याचे ठरवले. म्हणून मोशेला देवाने आज्ञा केली की तो त्याच्या आदेशाप्रमाणे नियम व न्यायधर्म लिहून ठेवो ज्यात लोकांवर देवाचे, एकमेकांवरील आणि परक्यावरच्या कर्तव्यांचे सूक्ष्म, तपशीलवार निर्देश दिले गेले. हे सर्व निर्देश जे दहा आज्ञांच्या तत्त्वांचेच विस्तारित, स्पष्ट व विशिष्ट रूप होते लोकांनी चुका करू नयेत म्हणून देण्यात आले होते. हे सगळे आदेश दगडी पट्ट्यांवर कोरलेल्या त्या पवित्र दहा उपदेशांच्या पवित्रतेचे रक्षण करण्यासाठीच तयार केले गेले होते. - पितामह आणि संदेष्टे, पृष्ठ ३६४.१

येथेच तर "विस्ताराच्या तत्त्वाचा" प्रवर्धन होते! दैवी नमुन्याच्या प्रकाशात मी कलस्सैकरांस २, प्रेषितांचीं कृत्यें १५ आणि इफिसकरांस २ यांचा मन लावून अभ्यास केला; आणि मग माझ्या अंतःकरणात ही खात्री घट्ट बसू लागली की आपल्या पित्याच्या नियुक्त केलेल्या समयांद्वारे आशीर्वादाची वाहिनी खरोखरच प्रवाहित होत आहे. आता हे तत्त्व प्रत्यक्षात कितपत सत्य ठरेल हे स्वतः पाहावयाचे मला वाटले.

ऑक्टोबर २०१३ साली मी, क्रेग जेकब्सन आणि गेरी हुल्क्विस्ट यांनी अटलांटा, जॉर्जिया येथे आयोजित केलेल्या मंडपांच्या सणास उपस्थित राहिलो. प्रवासाच्या दोन आठवडे आधी मला ताप आला होता आणि जाणे जमणार नाही असेच वाटत होते; परंतु मी जेव्हा त्या सभांस पोहोचलो तेव्हा नुकताच बरा झालो होतो. यापूर्वी मी दोन–तीन दिवस सलग बोललो की मला विश्रांती घ्यावी लागत असे. पण त्या उत्सवात मी दहा दिवस दररोज बोललो, दररोज रात्री उशिरापर्यंत जागा राहिलो आणि परत आलो तेव्हा जाण्यापेक्षा अधिक बळकट होऊन आलो. आम्ही जे अनुभवले ते आशीर्वादाच्या कृपेच्या एक विस्तारित, वाढलेल्या ओतप्रोत अनुभूतीचे होते. मी कबूल करतो की या गोळ्यातील काही गोष्टींबद्दल मनात थोडी भीती होती; काही गोष्टी नवीन असल्याने मी सावधही होतो. तरीदेखील साप्ताहिक शब्बाथ आणि वार्षिक उत्सव (ज्यात पहिल्या व शेवटच्या दिवशीही शब्बाथ असतात) यांची जुळवणी झाली की आशीर्वादाचा प्रवाह वाढीव तेजाने येईल ही जी माझ्या मनातील

कल्पना होती, ती प्रत्यक्षात माझ्या डोळ्यांसमोर सत्य ठरू लागली. माझा भाऊ इगोर वुजिसा याने “सुरक्षित पवित्रस्थान” याबद्दल बोलले, जिथे भाऊ–बहिणी प्रेमाने एकत्र येऊ शकतात; आणि हेच आमच्या डोळ्यांसमोर घडत होते. मंडपांच्या सणातील साप्ताहिक शब्बाथाच्या दिवशी मी काही तरुणांना पुढे बोलावून आशीर्वाद देण्याचा विचार केला होता. पण मी उभा राहून त्यांना हाक देण्यास तयार होताच, पवित्र आत्म्याने मला सगळ्या लोकांनाच बोलावण्याची प्रेरणा दिली. सुमारे ९० लोकांपैकी जवळजवळ ८० जण पुढे आले. हा उथळ भावनावाद नव्हता तर पित्याच्या त्याच्या पुत्र ख्रिस्ताद्वारे ओतल्या जाणाऱ्या प्रेमाची खोल, आत्मिक खात्री होती. त्या दिवशी काय घडले, याची खरी साक्ष फक्त त्या वेळीच उपस्थित असलेलेच देऊ शकतील. एदेनमधील पहिल्या शब्बाथपासूनच पित्याने आपल्या पुत्रावर ओतलेला जो प्रेमाचा आशीर्वाद आहे, त्याच आशीर्वादाची अनुभूती आम्हालाही त्या दिवशी प्राप्त झाली.

त्यानंतर मी शब्बाथच्या दिवशी लोकांना आशीर्वादासाठी बोलावण्याचे हे तत्त्व पुन्हा पुन्हा आजमावले विशेषत: साप्ताहिक व वार्षिक उत्सव-शब्बाथाच्या वेळी एकत्र येतील तेव्हा. आणि प्रत्येक वेळी परिणाम सारखाच होता. हे कधीही लोकांवर लादण्याचे काम नाही; तरीदेखील, जेव्हा दोन शब्बाथांची जुळवणी होते, तेव्हा प्रतिसाद अधिक खोल, अधिक स्पर्श करणारा असतो हे मी अनुभवले आहे. मी हे तत्त्व अनेक देशांत, अनेक भाषांमधून अनुवादकांच्या मदतीने परीक्षण केले आहे. आणि प्रत्येक वेळी अनुभव एकच: आशीर्वादाचा प्रतिसाद वाढीव, सशक्त, आणि एकसारखा असायचा.

अडीच वर्षांच्या अत्यंत मन:पूर्वक अभ्यास, प्रार्थना, आणि कधी कधी अत्यंत तीव्र विरोधाच्या वातावरणात वारंवार केलेल्या परीक्षणानंतर, मी आज पूर्ण खात्रीने म्हणू शकतो की आपल्या पित्याने वार्षिक उत्सव हे साप्ताहिक शब्बाथाच्या विस्तारित तेजस्वी रूपासाठी, म्हणजे विस्तृतीकरणासाठी दिले आहेत. पिता आपला आत्मा या नियुक्त वेळांना त्याच्या “सात शब्बाथ” तत्त्वानुसार ओततो. आणि या सर्वांतून आपली मने पुन्हा त्या एदेनमधील पहिल्या शब्बाथाशी जोडली जातात ज्या दिवशी पित्याने आपल्या पुत्राला म्हटले होते: “तू माझा प्रिय पुत्र आहेस.” अशा गोष्टींविरुद्ध कोणताही नियम उभा राहू शकत नाही.

आज, पित्याच्या आशीर्वादाबरोबरचा माझा समग्र प्रवास शब्बाथातील आशीर्वादाशी

पूर्णपणे एकरूप झाला आहे. आणि हे आमच्या संशोधनाच्या पायाभरणीशी संपूर्ण सुसंवादी आहे "येशूच्या विश्वासाने देवाच्या सर्व आज्ञा पाळणे." या विषयावर अधिक वाचण्यासाठी "स्टँड बाय लँडमार्क्स" हे पुस्तकिकेचे संदर्भ वाचा.

अनेक जण असे म्हणतात की आपल्या संशोधकांनी कधीही उत्सव पाळले नाहीत, म्हणून आपणही पाळू नयेत. परंतु जर तुम्ही हे मान्य करता की मंडळीने १८८८ मधील संदेश (ज्यात करारांचे सखोल प्रकाशन होते) नाकारले आणि त्यातून अंधारात पाऊल टाकले तर मग हे समजणे कठीण नाही की ते "शब्बाथ अधिक पूर्ण" या प्रकाशापर्यंत कधीच पोहोचू शकले नाहीत. या विषयावर मी अनेक पुस्तिकांची रचना केली आहे; त्यांचे संदर्भ या पुस्तकिकेच्या शेवटी दिलेले आहेत.

हे खरंच समजणे इतके अवघड आहे का की सैतानाला हे कधीच नको आहे की लोकांना पित्याचा पूर्ण आशीर्वाद ख्रिस्ताद्वारे मिळावा? तो शक्य तितक्या सर्व मार्गांनी हे थांबवण्याचा प्रयत्न करील. त्याने पवित्र उत्सव आणि नियम बदलण्याचा प्रयत्न केला. १८८८ मध्ये ॲड्व्हेंटिस्ट मंडळीला करारांच्या संदेशाविरुद्ध उभे केले, नंतर १८८८ स्टडी कमिटीच्या अहवालाला प्रतिसाद द्यायलाही रोखले, आणि आता "ॲड्व्हेंटिस्ट गॉडहेड मूव्हमेंट" देखील याच प्रकाशाचा विरोध करण्यासाठी कणखरपणे उभे आहे. माझ्या मित्रा, सैतानाला तुझ्यावर आशीर्वाद ओतला जावा असे अजिबात नको आहे. त्याला नको आहे की तुझ्या आत्म्याला त्या गोड येशूच्या आत्म्याचा स्पर्श व्हावा जो नेमून दिलेल्या, ताजेतवानेपणाच्या वेळांना "उच्च भरतीसारखा" येतो. पाहा! तो दरवाज्यावर उभा आहे आणि ठोठावतो आहे तारणाची, शांतीची आणि नीतिमत्तेची भूक असणाऱ्यांसाठी.

शब्बाथाच्या नियुक्त वेळांवर आधारित संदेश

माझ्या प्रवासातील महत्त्वाच्या संदेशांचे वेळापत्रक मी जेव्हा मागे वळून तपासू लागलो, तेव्हा नियुक्त वेळांची आणखी एक पुष्टी माझ्या पुढे आली.

घटना	वेळ / कालखंड

संदेशाची गर्भधारणा: माझा वैयक्तिक प्रकाश, माझा स्वर्गीय पिता मला प्रेम करतो आणि माझ्यात आणि त्याच्यात काहीही अडथळा राहू देऊ इच्छित नाही	सातव्या वर्षाचा शब्बाथ (लेवीय २५) सातवा दिवस शब्बाथ
संदेशाचा जन्म: ओळखीच्या युद्धाचे पहिले प्रवचने	२८–३० सप्टेंबर २००१ प्रायश्चित्त दिन, सातव्या दिवसाचा शब्बाथ आणि सातवे वर्ष शब्बाथ
कामगिरी: "हा संदेश जगाला सांग" असे दैवी आवाहन	१ मे २००६ चंद्रदर्शनाचा दिवस
पुरवठा/सामर्थ्य: मिलरच्या ग्रोव्हमधील संघर्ष आणि सामर्थ्याची प्रतिज्ञा	१२ ऑक्टोबर २००६ मंडपांच्या उत्सवाचा तिसरा दिवस, सातव्या महिन्याचा सतरावा दिवस
पाया: जीवनाचे महत्व	२००८ सातव्या वर्षाचा शब्बाथ
किल्ली: दैवी नमुना	३० सप्टें.व १४ ऑक्टो. २०११ रणशिंगांच्या उत्सवापासून मंडपांच्या उत्सवाच्या प्रारंभापर्यंतचा कालखंड

हे प्रसंग काहीही अनियमित नव्हते; ते अगदी ठरवलेल्या काळातच घडले होते आणि २०१५ पर्यंत मला याची काहीच जाणीव नव्हती. मी नियमांच्या माध्यमातून त्याला हाकही मारली नव्हती, तरी माझ्या पित्याने माझे उत्तर दिले आणि मला आशीर्वाद दिला. तो खरोखरच कृपाळु आणि दयाळू आहे. २००८ साली, जेव्हा मी द रिटर्न ऑफ एलियाह हे पुस्तक क्रेग जेकब्सन यांना आणि इतरांना दाखवले, तेव्हा त्यांनी ते वाचून झाल्यावर मला सांगितले की हा संदेश चौथ्या देवदूताच्या संदेशाचा एक भाग आहे. त्यानंतर मला पुढील विधान दाखवण्यात आले, आणि मी ते तुमच्या विचारार्थ नम्रपणे सादर करतो:

"मी कधीच अशी काही वाणी केली नाही की न्यूयॉर्क एका लाटेने झाडून टाकले जाईल?मी फक्त एवढे म्हटले, जेव्हा मी तिथे उभारल्या जाणाऱ्या भव्य इमारती

पाहिल्या: मजला वर मजला इमारती पाहून, मी विचार केला – जेव्हा प्रभू उठेल आणि पृथ्वीला भयंकर हलवील, तेव्हा किती भयंकर दृश्य घडेल! तेव्हा प्रकटीकरण १८:१–३ मधील शब्द पूर्ण होतील.' संपूर्ण अठरावा अध्याय हा पृथ्वीवर येणाऱ्या संकटाचा इशारा आहे. परंतु न्यूयॉर्कविषयी खास काही प्रकाश मला देण्यात आलेला नाही फक्त एवढे माहीत आहे की एक दिवस त्या महान इमारती देवाच्या सामर्थ्याच्या उलथापालथीत कोसळतील. मला दिलेल्या प्रकाशानुसार, नाश जगात येणारच आहे. प्रभूचा एक शब्द, त्याच्या सामर्थ्याचा एक स्पर्श, आणि त्या विशाल रचना कोसळून पडतील. अशी दृश्ये घडतील जी कल्पनेतही मावणार नाहीत." रिव्हयू अँड हेरल्ड, ५ जुलै १९०६

या विधानावरून हे स्पष्ट होते की न्यूयॉर्कच्या इमारतींच्या नाशानंतरच चौथ्या देवदूताच्या संदेशाची सुरुवात होईल. आणि "ओळखीचे युद्ध" या मालिकेतील पहिला संदेश ११ सप्टेंबरनंतर अवघ्या दीड–दोन आठवड्यांत आला होता. ही सर्व गोष्टी मी तुमच्या विचारार्थ समोर ठेवतो. मी याची साक्ष देतो आणि मग निर्णय तुम्हाला सोपवतो तुम्हाला "शहाण्या कुमारींचे तेल" हवे आहे की नाही. मी अशी प्रार्थना करतो की तुम्ही या अनमोल प्रकाशात या आणि आपल्या पित्याला आपल्यात जो आनंद आहे, त्या आनंदाची गोड, सुवर्ण चव तुम्ही अनुभवावी. हा संदेश एका शब्बाथदिवशी आणि शब्बाथवर्षात उदयास आला आहे. तो शब्बाथाशी जोडलेल्या प्रायश्चित्तदिनी, आणि तेही सातव्या वर्षात, प्रकट झाला आहे. या संदेशाचा जागतिक विस्तार मला चंद्रदर्शनाच्या दिनी दाखवला गेला. आणि सामर्थ्याची प्रतिज्ञा मला मंडपांच्या उत्सवात मिळाली. या सर्व काळात मला ज्याने मार्गदर्शन केले, तो म्हणजे "अंक ठरवणारा" दिव्य नियोजक जो आपल्या नियुक्त वेळांना आशीर्वाद देण्यासाठी येतो, आणि आपल्या वचनाला कधीही मागे घेत नाही. पाहा! वर येतो आहे! त्याला सामोरे जाण्यास बाहेर पडा!

शब्बाथाचा झरा

बाप्तिस्म्याच्या वेळी पित्याने आपल्या पुत्राशी बोललेले शब्द हे निर्मितीच्या पहिल्या शब्बाथदिवशी त्याच्यावर ओतलेल्या आशीर्वादाचे प्रतिध्वनी आहेत. प्रतिदिन पिता आपल्या पुत्रामध्ये आनंद मानत होता, आणि पुत्र पित्याच्या समोर आनंदित होत असे. शब्बाथाच्या दिवशी पित्याने आपल्या पुत्रावर आपला श्वास सोडला, आणि पुत्र पित्याच्या प्रेमात ताजातवाना झाला. पिता आणि पुत्र यांच्यातील हे घनिष्ठ नाते शब्बाथामध्ये कायमची ठेवली गेली, आणि प्रत्येक शब्बाथदिवशी पिता आपल्या पुत्रावर आणि पुत्राला स्वीकारणाऱ्या सर्वांवर आपल्या विश्रांतीचा ताजेतवाना करणारा श्वास सोडतो.

पित्याचे आपल्या पुत्रावर असलेले प्रेम हे अखंड आहे, तरीही ते काही विशिष्ट नियोजित काळांत शब्बाथाच्या तत्त्वाचे प्रतिबिंब असलेल्या विशेष रीतीने व्यक्त होते. जसे आपण या नियोजित वेळांकडे येतो, तसे आपण पित्याच्या आपल्या पुत्रातील आनंदामध्ये प्रवेश करतो. जेव्हा आपण त्या स्त्रीचा भाग होतो जी चंद्रावर उभी आहे आणि सूर्याने परिधान केलेली आहे, तेव्हा आपल्याला पित्याच्या सिंहासनापासून पाठवले जाणारे ताजेतवाने करण्याचे काळ आणि ऋतू ओळखू येतात.

आपला पिता आता आपल्याला अधिक पूर्ण शब्बाथाच्या अनुभवामध्ये बोलावतो. आपण अब्राहामाच्या संततीप्रमाणे ख्रिस्त येशूमध्ये सर्व आध्यात्मिक आशीर्वादांमध्ये प्रवेश करण्यासाठी बोलावलेल्या लोकांपैकी आहोत. येशू आपल्याला म्हणतो, "पाहा, मी दारापाशी उभा आहे आणि ठोठावतो आहे." आणि तो नियोजित वेळेस ठोठावतो. तुम्ही त्याच्यासाठी दार उघडाल काय? आणि त्याच्यासोबत भोजन कराल काय?